

Revista Colegiului Național "Ioan Slavici",
Satu Mare

Muguri

Serie nouă
Nr. 31
Iunie 2011

Din Cuprins

Literatură română.....	2
Artă și istorie.....	24
Științe ale naturii.....	31
Noi și Europa	35
Limba germană.....	39
Știați că... ..	42
Diverse	44

Compunerile școlare

Compunerea are un rol important în desfășurarea procesului instructiv-educativ, în dezvoltarea aptitudinilor de exprimare corectă și expresivă.

Compunerea este definită „punerea împreună a unor lucruri deosebite, dar care se pot uni într-un singur tot”, iar rezultatul ei este compoziția.

Compoziția este considerată „un mesaj verbal structurat, apt de a realiza comunicarea interumană” sau un text bine organizat, care comunică un fapt de natură intelectuală sau obiectivă și, implicit, un coeficient de natură subiectivă aparținând celui care comunică.

Cercetarea compunerilor pune, în genere, un mare accent pe respectarea cerințelor de organizare și de redactare, adică pe aprecierea actului finit și mai puțin pe detectarea activității mintale care a precedat și, deci, a condus la alcătuirea lor.

Structura compunerilor respectă, în general, modul de organizare a discursului antic. Vechile canoane retorice impuneau discursului o structură alcătuită din șase părți: exordiu, narațiunea, diviziunea, probarea, respingerea sau negarea argumentelor adversarului, perorația. Retorica își organiza materia în funcție de elementele componente ale discursului. Compunerile obișnuite, realizate după reguli ale vechii elocințe, pentru a răspunde anumitor cerințe și situații de viață, au renunțat la memorizarea obligatorie și la gestică, elemente menite să asigure succesul retorului. O compunere bine încheiată, capabilă să stârnească interesul și să emoționeze, trebuie să parcurgă câteva etape mai importante: stabilirea temei, documentarea, selectarea ideilor (invențiunea), dispozițiunea (alcătuirea planului și dozarea proporțională a părților), elocuțiunea, stilizarea, recitarea și corectarea.

Tematica orelor de compunere este fixată de programele școlare și este cuprinsă în manuale în conformitate cu obiectivele generale de instrucție și educație la limba și literatura română. Aceasta nu exclude însă posibilitatea elaborării de compuneri libere, creatoare, pe orice temă aleasă de elevi.

După ce tema a fost aleasă, înainte de redactarea propriu-zisă, sunt necesare câteva activități preliminare dintre care cele mai importante sunt documentarea, strângerea materialului, ordonarea ideilor.

Documentarea generală are caracter permanent

și se bazează pe cunoștințele acumulate la toate disciplinele de învățământ. Documentarea specială este impusă de subiectul fiecărei compuneri în parte.

Documentarea rapidă și esențială într-o temă dată recurge la dicționare, enciclopedii și alte lucrări de referință, opere ale scriitorilor cuprinși în programă, lucrări de istorie literară, fișe bibliografice și de extrasetc.

În procesul inventarierii ideilor intelectul efectuează trei operații mai importante: *analiza* (reducerea unei idei generale la un ansamblu de idei precise care se pot sprijini pe un fapt), *asociația* (trecerea de la o idee la o altă idee de natură diferită), *generalizarea* (trecerea de la o idee particulară la una generală).

Stabilirea și organizarea ideilor ocupă un loc important în compunerile libere, creatoare, care solicită intens însușiri psihice și intelectuale superioare: inventivitate, fantezie, imaginație creatoare. *Dispozițiunea* are în vedere alcătuirea planului și dispunerea logică și ordonată a ideilor. Planul simplu votează doar ideile principale, iar planul dezvoltat adaugă și unele amănunte semnificative. Alcătuirea planului vizează două aspecte succesive: dispunerea părților mari, ordonarea și echilibrarea lor și dispunerea părților subordonate. O idee dintr-un plan simplu sau dezvoltat poate fi notată sub forma unei întrebări, sub forma unui titlu sau sub forma unei simple comunicări. Dispozițiunea are o importanță deosebită în alcătuirea compunerii.

Momentul cel mai important este însă *elocuțiunea*, dezvoltarea, în scris, a ideilor din plan, sau *redactarea*. Față de vorbirea obișnuită, simplă, lipsită de relief, compunerile respectă regulile sau normele exprimării îngrijite. Redactarea propriu-zisă, ca element hotărâtor al unei compuneri, trebuie să respecte câteva *cerințe* care vor funcționa ca itemi pentru evaluările sumative (periodice) și formative (continue):

- așezarea funcțională și estetică a textului în pagină (titlu, alineate, etc.);
- grafică lizibilă, frumoasă, fără ștersături sau prescurtări de cuvinte (cu excepția formulelor în descrieri științifice);
- respectarea corectitudinii gramaticale;
- respectarea normelor ortografice și de punctuație;
- folosirea unui vocabular adecvat; adoptarea stilului potrivit subiectului tratat;

- respectarea calității generale și particulare ale stilului: corectitudine, claritate, precizie, concizie, proprietate;
- stilizarea.

Făcute după reguli și cerințe generale, compunerile se individualizează în procesul de elaborare prin *stilizare*. Oamenii pot gândi la fel, bine sau simplu, dar se exprimă diferit. Există, pe de o parte, o deosebire între modul comun de a gândi și modul individual de a se exprima, pe de altă parte, între modul individual de a gândi și de a exprima propria gândire. Unii se pot exprima mai bine în scris, alții au o mai mare facilitate în exprimarea orală. Deosebirea între indivizi este dată de felul particular în care își exprimă conținutul gândirii, adică de ceea ce se numește stilul individual.

Prin *stil individual* înțelegem modul propriu de exprimare a unei persoane, stilul este omul în ceea ce are el particular, ceea ce constituie marca, trăsătura individuală, caracteristică. Stilizarea se realizează prin folosirea în scopuri expresive a limbii. Mijloacele expresive ale limbajului nu se limitează numai la figurile de stil. Un rol important în organizarea individuală a exprimării îl au *selecția* riguroasă și *combinarea* potrivită a cuvintelor, două surse inepuizabile ale limbajului poetic. Conveniența, potrivirea sau proprietatea termenilor, înglobează majoritatea raporturilor dintre fond și formă, adecvarea formei la conținutul exprimat. Orice lucrare lexicografică, un dicționar de sinonime, omonime, antonime sau paronime constituie o operație de selecție cu care operează gândirea originală și nuanțată.

Stilizarea încoronează activitatea de compunere, face eficient planul, dă originalitate lucrării.

Prezența obligatorie într-o ordine prestabilită a momentelor de elaborare a unei compuneri este impusă de necesitatea exprimării depline, logice și ordonate a ideilor. Deoarece în timpul redactării gândirea este dispersată în multe direcții și se pot strecura anumite greșeli, e bine ca o compunere să nu fie socotită încheiată până nu a fost *recitită* și *corectată* în vederea realizării unei forme îngrijite.

Compunerile, comunicări reduse sau ample, rezultate în urma unui proces de elaborare, pot fi prezentate oral (expuneri) sau scrise (compuneri propriu-zise) prin ele asigurându-se transmiterea unui anumit volum de informații.

Pentru clasificarea compunerilor au fost luate în considerare mai multe criterii:

După gradul de participare a elevilor compunerile sunt: *colective* (planul și redactarea sunt realizate

cu participarea întregii clase), *semicolective* (planul este realizat colectiv, iar redactarea este individuală) și *individuale*.

După materialul de bază: *compuneri după texte literare* (rezumatul, trecerea vorbirii directe în vorbire indirectă, caracterizarea de personaj, comentariul literar, referatul, paralela, sinteza, recenzie, etc.), *compuneri cvasilibere* condiționate fie de o imagine, fie de un „model” (cerere, proces-verbal, dare de seamă, scrisoare, memoriu, articol, etc.) și *compuneri libere, creatoare* (descrieri, narațiuni, ilustrarea unor proverbe, zicători, maxime, etc.)

După modalitatea de percepere a realității: *compuneri bazate pe materialul oferit de realitatea înconjurătoare* (excursie, călătorie, vizită à observații reproduse prin amintiri, reportaje, note, jurnal, interviu, etc.) și *compuneri bazate pe materialul oferit de realitatea reflectată în alte lucrări* (literare, științifice à rezumat, recenzie, referat, sinteză, etc.)

După gradul de independență compunerile pot fi: reproducere rezumativă sau mai amplă, creație, redactare originală, imitație, compilație, etc.)

După stilurile funcționale: *compuneri oficiale* (cerere, dare de seamă, proces-verbal, declarație, caracterizare, autobiografie, biografie, memoriu, telegramă, referat, alocuțiune, toast, discurs, etc.) *compuneri publicistice* (articol, reportaj, interviu, recenzie, cronică, foileton, etc.), *compuneri colocviale* (bilet, scrisoare, jurnal, etc.) *compuneri literar-artistice* (povestire, descriere, rezumat, conspect, transformări de texte, comentariu, analiză, caracterizare, disertație, sinteză, notă, paralelă, etc.) *compuneri științifice* (Mihai Andrei și Iulian Ghiță - *Limba română*).

Prin compunerile literare se urmărește ca elevii să-și însușească limba literară și să dobândească priceperi și deprinderi în alcătuirea unor lucrări științifice elementare. Acest dublu aspect, al cultivării limbii și al inițierii în munca de redactare științifică, trebuie urmărit permanent în activitatea cu elevii.

Ion Coteanu (*Despre compunere sau compoziție, Limba și literatura română, 1988, nr.1*) consideră că există patru mari categorii de compuneri: povestirea (narațiunea), descrierea, expunerea și argumentarea.

Descrierea este îmbinarea de fraze și propoziții prin care vrem să facem pe cel ce ne ascultă să-și închipuie în mintea lui cum arată lucrul despre care îi vorbim: o clădire, o persoană, o pădure, un animal, etc.

Expunerile sunt compunerile în care se explică ceva: cum funcționează un calculator, cum încolțesc se-

mințele, cum se rezolvă o problemă, etc.

Argumentările sunt compunerile prin care vrem să convingem pe cineva de un anumit lucru pe baza unor dovezi și argumente logice: că pământul e rotund, că nu sunt viețuitoare pe Marte, etc.

Comentariul literar este inclus în categoria expunerilor fiindcă în el explicăm cu propriile noastre cuvinte calitatea unei opere literare, subiectul ei, stabilim dacă este o narațiune sau o descriere, ne oprim la personaje, comparăm cu alte opere literare, apreciem valoarea operei, etc. Cerința principală a comentariului literar este aprecierea calității operei, a valorii ei artistice sau documentare.

Analiza literară face parte tot din categoria expunerilor. Spre deosebire de comentariu insistăm mai mult asupra modului în care este construită opera sau fragmentul luat în discuție, divizând textul în părțile lui constitutive. Scopul este de a pune în lumină alcătuirea, structura operei. Într-o analiză literară nu suntem obligați să facem comparații, dar le putem face dacă prin ele dovedim mai bine cum este articulată opera.

Compunerea după imagini (desen, fotografie, pictură) intră în categoria descrierilor. Tot aici sun încadrate *paralela*, *caracterizarea personajului literar*, etc.

Cele patru tipuri de compuneri nu sunt delimitate exact, ele îngemănându-se deseori. Trebuie însă să se urmărească preponderența unuia dintre ele. Indiferent de tipul compunerii trebuie să fie respectate întotdeauna cele trei părți: introducerea, tratarea și încheierea.

Introducerea unei compuneri *narative* prezintă, de obicei, locul și timpul în care se petrec faptele narate, personajele principale, motivele mai importante care justifică alegerea și tratarea subiectului. Compunerile *descriptive* pot indica împrejurarea sau mediul în care se situează obiectul sau fenomenul descris, poziția lor în rândul fenomenelor asemănătoare, trăsăturile esențiale, etc. Începutul compunerii urmărește, de regulă, captarea atenției și interesului cititorului față de cele relatate.

Cuprinsul sau tratarea constituie elementul cel mai important al unei compuneri. Dezvoltarea subiectului, atât în cazul narării cât și al descrierii, se face după anumite reguli de organizare a conținutului într-o ordine logică, graduală, atrăgătoare.

Încheierea, de obicei foarte scurtă, exprimă atitudinea și concluziile autorului față de tema abordată.

Compunerea trebuie să fie încă un tot unitar. Calea cea mai sigură de a uni părțile unei compuneri

într-un tot este de a le potrivi în așa fel, încât începutul (fie lung sau scurt) să meargă pe o idee comună cu încheierea. Este dificil însă pentru elevi să găsească propozițiile sau frazele potrivite pentru a uni introducerea cu cuprinsul, iar apoi cuprinsul de încheiere. Unitatea compunerii este rezultatul combinării unor amănunte de diverse categorii în jurul ideii de bază a lucrării. Păstrarea acestui fie este de dorit dar este dificilă atunci când nu vrem să dezvăluim celor cărora ne adresăm principalele puncte ale planului.

De aceea pe lângă ideea de bază și schița de plan, ca să păstrăm unitatea, trebuie să ne hotărâm cam ce lungime va avea compunerea, evitând astfel incoerența, confuzia și păstrând claritatea, coerența, unitatea textului.

Prof. Angela Negreanu

Dora Chiș, cls. a X-a D

Eden

Nu știi la câți kilometri se află Raiul.
Știi doar că sunt patru minute de aici...
Patru minute care la următorul pas sunt
Trei, două, unul sau, poate, nici atât.

Am vrut să iau timpul în palme
Și să-l fărâmițez în eternități mărunte.
E trist...Depindem de minute
Cum depind alții de droguri, de tutun sau de alcool.
Privim în gol :
Ne înconjoară o lume-ntreagă de staniol.
Cădem în clipe iar și iar...
E o necesitate, poate...
Sau o țigară și un pahar
De Altceva acru, amar,
Cu gust de fericire falsă.
TIC-TAC ! Atât de greu apasă...

Patru minute...
Poate trei...
Sau poate nici atât și Raiul
Se pierde-n urmă ca un vis.
Să știi că voi veni curând, cât e deschis,
Să-ți spun că Timpul mă urăște
Și că m-a stins.
[Nu te încrede în el. Are scrumiera plină.]

Lorena Copil, cls. a X-a D

Pentru că poveștile se și termină...

Taci...cuvintele nu-și mai au rostul acum...
Oricum
De mici ne înțelegem prin semne.
Ssssst !
Ploaia ne spune povești.
Nu rupe firul cu lucruri lumești.
Lasă-mă să mă îndragostesc
De visele-i ce se izbesc
De geamurile portocalii,
Mâncând, înfometate, culoarea.
Lasă-mă să cad pradă mâinilor lor,
Dinților lor..
Lasă-mă să uit că într-o zi am să mor
De boală, de bătrânețe sau din greșeală.

Taci...

Liniștea asta ar putea rămâne eternă,
Dacă nu i-ai spune numele...
Așa că lasă-ți cuvintele afară.
Vreau să cred că așa voi trăi
Cu o secundă mai mult decât "mi-e dat",
Vreau să cred că am să zbor imediat
Și...în lista de lucruri pe care vreau să le cred
E și faptul că te-ai lăsat de fumat.
Ssssst !
Hai să privim amândoi
cum se joacă ploaia cu noi...
Hai să uităm de sfială !
Ceea ce vreau cel mai mult
E să uit
Că într-o zi am să mor de boală,
De bătrânețe sau ...din greșeală.

Lorena Copil, cls. a X-a D

Inocență

La numărul zece e liniște acum.
Copiii au plecat să stea de vorbă cu Dumnezeu
Într-o lume albastră.
La geam nu mai arde nicio lumină.
Totul e stins.
Fumul viselor arse urcă spre cer.
Au căzut lacrimi grele peste foc și a rămas cenușa
Din care se vor naște, poate, alte vise,
Ca pasărea Phoenix,
Într-o altă lume.

La numărul zece e seară tot timpul
Și locul e rupt de Pământ
Și prins de sufletul meu
Cu ace cu gămălie.
Aprilie domnește tăcut și singur
Și nu se desprinde de porți, de ferestre.
La numărul zece el plânge mereu
Și se izbește de pământ și se sparge
Într-o infinitate de amintiri.

Mă întreb :
Ce-or fi vorbind copiii cu Dumnezeu?

Lorena Copil, cls. a X-a D

Grafica: Tabita Cismar, cls. a X-a G

Înger

Tu calci pe cer cu picioarele goale.
Simina îmi povestea mereu despre tine,
Despre felul tău de-a te plimba pe cer
Cu picioarele goale.
I-ar plăcea să fie și ea așa,
Dar ea nu e un înger
Din Camera Luminilor.
Și atunci te strigă speriată,
Te caută...

*

I-ar plăcea să aibă cerul aproape,
Să întindă mâna și să-l atingă,
Dar ea nu e un înger
Ca cei pe care-i păstrează pe raft
În amintirea celui mai bun prieten.
Și atunci citește scrisorile tale la nesfârșit,
Să înțeleagă de ce-i spuneai
Că poate cuprinde Lumea,
Când nu era așa.

*

Simina încearcă deseori să zboare
Și sare de pe pat
Cu mâinile îndreptate spre tavan
Ca niște aripi.
Dar ea nu e un înger
Ca cei din tabloul prăfuit
Pe care-i visează noaptea,
Când luminile sunt stinse...

*

I-ar plăcea să fie noapte tot timpul,
Pentru a "zbură" neconținut,
Dar degeaba. Timpul nu ascultă de oameni,
Iar visătorii ca Simina
Se trezesc mereu cu cioburi sub pernă.
[Visele se sparg dimineața.]
I-ar fi plăcut să nu existe Timp
Și să cuprindă Lumea,
Dar ea nu e înger...

Lorena Copil, cls. a X-a D

Inscripție pe sufletul unui om de tinichea

Anton a murit în accident de mașină
În ziua în care sufletele sunt aruncate în Rai
de către niște mâini enorme albastre.

Așa mi-au spus.

Prostii.

El a fugit în Rai, crezând că îngerii îl așteaptă.

Dar s-a înșelat.

Îngerii lui glumesc de 1 aprilie,

însă nu i-au spus-o niciodată.

Anton și-a prefăcut sufletul în fotografii

ce stau închise în cutii,

în locuri în care nimeni nu șterge praful,

nimeni nu visează,

nimeni nu mai caută amintiri.

Ei uită,

Ei șterg o viață întreagă cu buretele.

Și oare voi fi și eu la fel ?

Nu știu.

Azi nu mai știu decât că visele se zdrobesc de um-
brele,

visând alte vise ce se zdrobesc de umbrele

Și tot așa...

Apoi se culeg de prin bălți

și se ascund printre cărți,

printre file,

printre cutii de carton.

Anton ?

Anton îmi spune "Te iubesc!" de fiecare dată când îl

uit,

când mă uit,

când închid ochii și părăsesc lumea o bucată de

vreme,

așteptând să îmi ruginească sufletul în ploaie.

(Îmi spune asta atunci, pentru că nu poate

să-mi dea o palmă să mă trezesc.)

Și eu îi răspund la fel, "Te iubesc!"

Lorena Copil, cls. a X-a D

Sufletele se scriu pe pereți albaștri

Spune-le că azi nu e nimeni acasă,
că stau la ușă degeaba,
că timpul îmi fumează iluziile
una câte una
și că probabil de aceea iese fum pe gaura cheii.
Spune-le să stea liniștiți
că atunci când mă voi întoarce
voi deschide fereastra
să iasă camera afară
și să intre aerul.
Spune-le să nu mă caute
o zi, o lună, un an,
o eternitate.
Să știe că dacă aud zgomote
e pentru că au înnebunit cuvintele nerostite
și acum se lovesc de pereți,
strigă...
Să le spui că nu cântă nimeni,
nu citește nimeni.
De fapt, cărțile se citesc singure,
corzile se cântă singure,
camera trăiește fără mine.
Să le spui că dacă luminile sunt aprinse
e pentru că acolo e cineva care seamănă cu mine,
dar nu sunt eu...
În nici un caz eu.
Eu sunt undeva într-un gând, într-un ochi,
într-o șoaptă
aruncată
la marginea ta.
Și-mi spui că azi e târziu.
Să mă întorc ?

Lorena Copil, cls a X-a D

April

Simina își ia lacrimile și le îngroapă în pământ,
Așteptând ca primăvara, prin april,
Să crească flori albastre și să urce pe ele
Ca pe vrejul magic,
Până la cer.
I-ar fi mult mai ușor să aducă cerul aproape
Și nu să prindă timpul în palme
Și să-l modeleze, făcându-l să treacă mai repede,
Dar asta e...
Simina știe că nisipul acesta aleargă spre nicăieri,
Convins că va ajunge acolo
Și că de aceea ne lasă singuri, în urmă...

Ea dansează desculță printre clipe,
Așteptând să-i încolțească lacrimile
Și să nu mai fie nevoită să-și facă aripi din mâini
Și să întâmpine eșecul de fiecare dată.
*

Simina se uită deseori într-o carte cu povești
Și rămâne acolo o viață și încă puțin.
Apoi își amintește că e april
Și că a sosit momentul să și ia inima-n mâini
Și să pornească spre cer.
Dar lacrimile sunt tot în pământ și ea așteaptă dege-
aba.
Își dă drumul în gol,
În speranța că-i vor crește aripi de vânt
Și nu va mai fi nevoită să-și ostenească brațele.
Și totuși, cerul e tot mai înalt
Și mai albastru decât ochii ei,
Și își închide porțile, scârțâind...
A uitat: e sfârșit de săptămână ;
Îngerii pleacă acasă.

Copil Lorena, cls a X-a D

Larisa Grosos, cls. a XI-a E

A 18-a aniversare

Trimite-mi un trandafir alb
La ce-a de-a 18-a aniversare,
Te rog mai sărută-mi o dată fruntea
Acum în prag de plecare.

Te-ai dus ne-ntorcându-ți capul;
Zile-ntregi lacrimile mi-au brăzdat obrazul.
Nici măcar nu m-ai luat în gândul tău,
Și nici nu mi-ai scris când mi-a fost greu.

Dar frumoasa ta amintire
N-am scos-o nicicând din inimă.
Toate versurile, scrisorile mele
Le-am dedicat cu dragoste ție.

Ne-a despărțit un val mare de ură;
Tu ai plecat în alt capăt de lume
Și, chiar dacă n-am fost împreună,
Am rostit al tău nume în orice rugăciune.

Iubite, dacă te-ntorci vreodată
Îmbracă-te în funerar veșmânt
Adu-mi 18 trandafiri negri
Si aruncă-i în calea mea...

Pentru că nu ai fost acolo, când am avut nevoie de tine...

Diana Copcea, cls. a-XII-a B

Cunosc

Cunosc ochii tăi căprui cu multă strălucire în ei
Și știu cum mă văd când mă privesc în ei
Îți cunosc pielea, mângâierea
Îți cunosc gândul și tăcerea
Cunosc iubirea ce-o emani și mi-o dăruiești mie
Cunosc nenumărate forme de-a mă dărui ție
Îți cunosc sufletul și tot ce ești
Cunosc ce-ascunzi, ce dăruiești

Cunosc fărâme din tine și... e liniște...

Diana Copcea, cls. a-XII-a B

În noaptea asta

Te rog să închizi fereastra
Și să sufli în lumânare...
Suntem singuri în noaptea asta
Iar afară-i atât de răcoare

Miros de magnolii ne-mbată;
Ascultă și-nchide ochii.
Pe cer luna se-arată
Iar aștrii sunt alburii cu toții.

E-aproape de miezul nopții;
Mai cântă-mi o dată iubirea,
Că atunci când se lasă zorii
E-atât de grea despărțirea.

Diana Copcea, cls. a-XII-a B

Uneori

Uneori în nopțile cu lună plină
Mai stau privind la geam fără lumină
Stau ca o umbră în obscuritate
Și tot ce îmi doresc e, eternitate...

Diana Copcea, cls. a-XII-a B

Eu sunt

Eu sunt roua dimineții,
 Sunt aura ce te-nconjoară,
 Eu sunt un cântec, o monedă
 Sunt visele de astă-seară.
 Eu sunt petale purpurii
 Puse pe pleoapele tale,
 Eu sunt norii, sunt furtună
 Și sunt ape curgătoare.
 Eu sunt creioane colorate
 Și mii de fețe zâmbitoare.
 Sunt gândurile despre tine
 Și toate zilele cu soare.
 Eu sunt un sunet, o chitară
 Sunt un hoinar, un tren spre mare,
 Eu sunt inima ce bate
 Sunt o grădină, sunt o floare.
 Eu sunt un măr, o ciocolată
 Sunt una și aceeași fată.
 Eu sunt zăpadă, sunt răcoare,
 Eu sunt clipa ce nu moare,
 Eu sunt albastru-azuriu,
 Eu sunt ce spun și spun ce scriu,
 Eu sunt o rochie-albă brodată,
 Eu sunt “prezent” și-”a fost o dată”,
 Eu sunt dreptatea, adevărul,
 Eu sunt secretul și misterul,
 Eu sunt un crin, un trandafir,
 Sunt ce am fost și ce-am să fiu.
 Eu sunt târziu, eu sunt aproape,
 Sunt clopotul de miazănoapte,
 Eu sunt ușile închise
 Și ferestrele deschise,
 Eu sunt o carte, sunt “Salut”,
 Sunt un prilej, sunt un sărut,
 Eu sunt un dar, eu sunt iubirea,
 Sunt infinit, nemărginirea.
 Eu sunt limită, privire,
 Sunt drumul drept spre fericire.
 Eu nu sunt răul, sunt speranța,
 Eu sunt pustiul, sunt balanța,
 Eu sunt cuvinte, sunt și fapte,
 Sunt adieri cu mii de șoapte,
 Sunt amintire, sunt curaj,
 Sunt modestie, sunt miraj.
 Eu sunt răbdare, așteptare,
 Sunt “Te iubesc!”, sunt “Nu mă doare”.
 Sunt o dorință, sunt “Bine-mi pare”,
 Eu sunt “al meu” eu sunt “a ta”,

Sunt floare de nu mă uita.
 Eu sunt iluzii parfumate,
 Sunt priviri, săruturi furate,
 Sunt îndoială, curiozitate,
 Sunt “nu te cred”, sunt “ai dreptate”.
 Sunt o iluzie, sunt un vis
 Mai bine uită tot ce-am scris...

Pentru că nimeni nu te-a văzut niciodată așa cum ești...

Diana Copcea, cls. a-XII-a B

Nu vreau să vii

Nu vreau să vii, nu vreau deloc
 Atunci când timpul stă în loc.
 Nu vreau să vii când noaptea-i albă,
 Ori când în curte crește iarba.

Nu vreau să vii, să-mi bați în geam,
 Să-mi spui ceea ce de mult știam.
 Nu vreau să vii, să mă sufoci
 Cu-a nebuniei tale voci.

Nu vreau să vii când e lumină
 Și nici când ziua e senină.
 Nu vreau să vii când meditez.
 Nu! Să nu vii când te visez...

Nu vreau să vii nici când mi-e bine,
 Nici când mi-e tare dor de tine,
 Nu vreau să vii, să mă săruți,
 Să faci .....

Nu vreau să vii, de ce să vii?
 Să vezi că ochii-mi sunt pustii?
 Nu vreau să vii, să-mi povestești
 Să știu că vrei să mă iubești...

Pentru că am atâta nevoie de tine...

Diana Copcea, cls. a-XII-a B

Grafica: Tabita Cismar, cls. a X-a G

GÂNDURI

Prin ploaia rece,
Și zgomotoasă,
M-avânt și trec...

Uimit și umed,
Schitez un zâmbet
Cristalin și mut...

Mă-nvăluie teama
Și dorința de nou
M-atacă...

Și-ncep să scriu,
Cu gânduri-n nori,
Într-o ploaie...

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

EU

Cuvinte pier...
Într-o liniște absurdă
Se aud șoapte mute din colțurile
care crapă;

Litere amăgitoare
Își sapă mormântul
Pe-o foaie simplă, îndoită de anii
ce-au trecut;

Idei mărunte
Calcă trecătoare
Și cresc în neant numărul
umbrelor reci;

Pe undeva...acolo mă găsesc...

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

ADIERE DE MAI

Se-apropie-ncet ilustra vară,
Cu-ale ei zile senine,
Cu greieri care cântă-n seară,
Și-noapțile de lună pline...

Căldura mare se așterne
Pe-ntreg ținutul strămoșesc,
Numai pe-un vârf tocit de stâncă,
Zăpezile nu se topesc...

Prin minte-mi trec mai multe gânduri,
Pe foaia veche-ncep să scriu,
Și să le-nșir în rânduri, rânduri
Până rămâne tot pustiu...

Și nu aud alte cuvinte,
Doar inima îmi strigă: „Stai!
Rămâi aici, în verzi veșminte
Și-n adieri pale de Mai...”

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

DINCOLO DE PARAVAN

Privesc prin oglinda vieții,
 Și simt cum se scurge timpul
 Ca o ironie a sorții.
 Vag, îți zăresc chipul
 Uscat și vechi,
 Plin de răni de la o fostă iubire...
 Aș spune ceva, dar
 Mă cufund în neștire
 Și cercetez uimit și sincer
 O nouă filă din povestea
 Care se desfășoară lent
 Ca o imagine în oglindă,
 Dincolo de paravan ...

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

MATINAL

Ceasul târziu sună a disperare,
 Îmi întrerupe visul, feeria,
 Oasele îmi crapă a renunțare,
 M-a prins în mreje, insomnia...

Un înger alb, pătat pe-alocuri,
 Anunță în surdină, deșteptarea,
 Iar soarele trimite zeci de focuri,
 În trupul gol, crescându-i delăsarea...

Un curcubeu apare-ntr-o oglindă oarbă,
 Iar ochii cei închiși, brusc se trezesc,
 Lăsând retina vie să absoarbă
 Imaginile care amețesc...

E auriul unei dimineți amare,
 Când râsete și chiote se-aud,
 Vagi siluete pe lângă felinare
 Se plimbă, cântă,...eu m-ascund.

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

MEMORII

Cub de gheață,
 O minte închisă,
 Imagini vechi
 Imprimare pe negru
 Într-un cub de gheață...

Un bol cu soare,
 O carte deschisă,
 Imagini noi,
 Dispar și ard
 Într-un bol cu soare...

Figuri abstracte,
 Peisaje sumbre,
 Inimi frânte
 Și minciuni...

Cătălin Batky,cls. a XII-a B

N-AM SĂ VIN...

Să nu m-aștepți când vine seara,
 Nu sta cu lacrimi dulci în ochi,
 Să nu-ți dorești să treacă vara,
 Căci eu nu am să vin, deloc.

Să nu mai plângi în miez de noapte,
 Nu mă striga, nu are rost
 Să te mai chinui printre șoapte,
 Căci eu n-am să mai vin, deloc.

Să nu-mi mai scrii zeci de scrisori,
 Nu te-obosi, nu le citesc...
 Să nu stai trează până-n zori,
 Căci n-am să vin să te trezesc.

Să nu mai numeri ani întregi,
 Nu mai spera c-am să revin.
 Să nu crezi...tu nu înțelege
 De ce-am plecat...De ce nu vin...

Cătălin Batky,cls. a XII-a B

Grafica: Larisa Grosos, cls. a XI-a E

PIETONAL

Copleșit, într-un moment
De profundă reflectare,
Înot pe marginea
Visului infinit...

Apăsător de pași grei,
De mâini tremurătoare,
Mă-ndrept spre-o cale
Neștiută... în abis...

M-avânt cu o tărie rece
Și urlu cu un sunet veșted,
M-apropii de sfârșit...
Și mor...

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

TEAMĂ

În umbra marelui vis
Stă teama de adevăr
Care face posibilul imposibil
Și realul imaginar,
Schimbă cursul vieții,
Transformă plăcerea în greșală,
Sentimentul în regrete înalte
De-o intensitate nemăsurabilă.
Și toate astea sparg oglinda
În care stă pitită
Și sapă din interior
Dorința de acceptare,
De resemnare...
De a vedea adevărul prin minciună... .

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

ȘEVALET

O dată lună,
Pe lângă stele;
O dată soare,
Pe-un cer senin;
Un chip de înger,
O mână-ntinsă,
Își strânge-aripile
Împrejur...
Privirea-i goală,
Fără expresie
Aspiră vag
Spre-o pată de cer...

O cale aurită
Cu nuanțe de palid,
Poteci gălbui
Așezate simetric,
Pe șevalet ...

Cătălin Batky, cls. a XII-a B

Eu sau Tu

Hai să ne luăm de mână uneori
Să alergăm sub picături de ploaie
Să nu mai știm care din noi e care
Să nu mai știm dacă sunt Eu
Sau Tu.
Vom colora pereții cu creioane...

Hai să ne luam de mână uneori
Să uităm de noi, de licăriri de stele
Să stăm pițiți sub palide umbrele
Lăsând a noastre suflete să spere
Să uite că un IERI a existat
Să știe că nici mâine nu există.
Să nu se-ntrebe nimeni de ce oare
Totul e așa cum este
Și să gândească că nu-i o-ntâmplare
Că eu nu știu dacă sunt Tu
Sau Eu
Că eu nu știu dacă-i aievea
Ori de este
Așa cum ai spus tu:
Poveste.

Veronica Pop, cls. a X-a D

Grafica: Dora Chiș, cls. a X-a D

A fost odată

Mă întreb de vom mai ști cândva
c-am fost copii,
Dacă-o să ne amintim
s-avem pe fețe același zâmbet
(rază de cer scursă din suflet).
Mai știi că odată eram atât de mici,
încât ni se pare
că nimeni n-a mai fost născând așa.
Și ne miram când alții ne spuneau
că odată, la fel ca toți, o să ne facem mari.
Mă uit la tine și mă-ntreb de-ți amintești
Cum mama ne-nchidea-între file de povești
(dulci închisori din care nu vroiai să ieși)
Și te țineai cu mâinile de gene
Sperând că o să înțeleagă
că încă n-ai nevoie de Moș Ene,
că vrei sa te mai lase să mai simți odată
că visele încep doar cu-n "A fost odată"
și-apoi, fără baghetă fermecată, o să se-nalțe
sus...

Astăzi, la fel ca altă dată
Și noi avem nevoie de-o dumbravă minu, nată.

Veronica Pop, cls. a X-a D

Cuvintele

Din suflet create,
Pe drum aruncate,
Cuvintele curg
Și-n suflet ajung.

Dar unele agale
Se pierd pe cale
Căutând cărare
Spre locul dorit;
Dar neprimite fiind,
Dispar pe drum
Cu un gând bun...

Căci ele-au încercat
Să spună ceva
Transmițând iubirea
Sufletului destinat.

Norbert Șimon, cls. a XII-a A

Întâlniri de neuitat

-fragment de roman-

- Iuly! Trezește-te! Vocea lui Alex era așa slăbită...
- Mmm.. Sunt trează! S-a întâmplat ceva? Abia puteam să-mi țin ochii deschiși.

- Îmi poți da puțină apă?

M-am ridicat și i-am întins paharul.

- Rănilor ți s-au mai retras. Cum te simți?

- Rău... Simt că tot corpul îmi e amorțit și că îmi arde sângele în vene.

- De la medicamente.. Te vei face bine curând!

Între noi se lăsă liniștea. Încercam să-i evit privirea.

- Dormei. Cred că nu ai dormit prea mult, așa-i?

- Nu, nu prea... Am rămas să am grijă de tine și să caut Cartea Stejarului.

- Îmi pare rău că te-am trezit.

- Eu mă bucur că ți-ai revenit. Tu ești cel care trebuie să se facă bine!

Am oftat și am încercat să nu-mi amintesc prin toate câte trecusem până în acest moment.

- Hai aici! Și mă trase lângă el. Totul va fi bine!

M-am ghemuit lângă el în așa fel încât să nu observe că începusem să plâng. Am readormit fără să-mi dau seama, din nou...

...din nou în lumea viselor, însă ceva era diferit. Îl visasem pe "misteriosul meu", însă spre deosebire de alte dați, de data asta visul nu s-a terminat când i-am văzut fața. Avea părul ciufulit la fel ca și în celalte vise, dar era superb. Ochii aveau o culoare puțin diferită de ce văzusem până atunci, un galben-verzui cu tentă de căprui în ei. Bărbia îi era puțin alungită, iar în josul obrazului drept avea o aluniță. Buzele îi erau subțiri, așteptând parcă să spună ceva. Când m-am mai dezmeticit puțin, am observat că eram într-un aeroport, în spatele "misteriosului" era Lavi, iar în fața lui era un domn înalt, cu chipul foarte senin.

Dintr-o dată m-am simțit obosită privindu-i și am leșinat. Niște brațe puternice m-au prins, iar când am redeschis ochii l-am văzut pe Darius stând lângă mine.

- Hei, ești bine? Vorbea încet și abia după ce mi-am frecat surprinsă ochii, mi-am dat seama că nu mai stateam lângă Alex, ci pe patul alăturat.

- Da. Cred că da. De ce? S-a întâmplat ceva?

- Te-ai ridicat de lângă Alex și pe urmă te-ai prăbușit. Te-am luat și te-am adus aici.

- Am visat cu Lavi și cu un tip pe care îl tot visez de ceva timp. La picioarele mele era Cartea Stejaru-

lui. Ai mai citit?

- Da, am citit! Și cred că vom avea câteva probleme. Am aflat cine a fost la volan în momentul accidentului. Era un Trimis al Focului. La fel ca și noi, și ei pot lua formă umană. Dar sunt un fel de îngeri cu aripi însângerate, iar corpul lor e plin de răni prin care curge lava. Responsabilul de accident este un anume Sebastian. În încercarea de a-ți face rău, a lovit în punctul tău slab: familia.

Stăteam cu privirea în gol, încercând să-mi fac ordine în gânduri. Într-un târziu, l-am întrebat puțin pierdută:

- Îmi spui ce ai citit? Te rog! Calmul din vocea mea îl făcu pe Darius să se uite îndoielnic la mine.

- Nu cunosc gravitatea problemelor, dar se întâmplă ceva ciudat, pentru că în Cartea fiecare înger din întreaga lume își are foaia albă de pergament scrisă cu cerneală neagră. Îngerilor care au luat-o pe căi "greșite", să zicem așa, foaia le e neagră. Ca și cum ar fi arsă... În fine, ideea e că de vreo jumătate de oră... nu știu cum să-ți explic, dar mai bine ți arăt.

Deschise doar coperta cărții. Prima pagină era doar pe jumătate, ca și cum cealaltă jumătate ar fi fost ruptă. Ca titlu era scris mare "Elena", iar sub titlu în paranteză era scris "Iulia". Pe jumătatea de foaie era scris un mic rezumat al vieții mele... Însă era ceva ciudat cu acea pagină. Dacă priveai mai atent, puteai observa cum se creează singură, firicel cu firicel, iar după fiecare centimetru creat apărea și scrisul, ca și cum o mână invizibilă scria totul foarte încet.

- Wow! a fost tot ce am putut spune.

- Știu. Și uite cu ce începe toată descrierea ta.

Prezentarea avea ca prim rând propoziția: "Fiica cea de mult pierdută și regăsită va reuși să aducă armonia între popoare!"

- Ce vrea să însemne asta? am întrebat speriată.

- Poate însemna că ești specială, lucru de care cred că ne-am dat cu toții seama, sau poate însemna exact ceea ce spune propoziția ... nu știu!

Telefonul lui Alex începu să vibreze pe dulăpiorul de lângă pat, dar ca să nu-l trezească, Darius alergă să-l ia și răspunse:

- Alo! Desigur! Cu siguranță vom fi acolo să vă primim.

Închise telefonul, apoi ieși fără să spună o vorbă.

M-am lăsat pe spate și am încercat să închid din nou ochii, însă, într-un mod ciudat, Cartea parcă devenea tot mai grea în brațele mele. M-am uitat la ea și mi se păru că o văd cum sclipește. Am deschis-o la nimereală, nimerisem pagina lui Ovidiu,

tatăl meu. Din curiozitate am început să-i citesc fișa. El era cel care trebuia să ducă gena mai departe și acum înțelegeam de ce Alex, care îmi era văr, nu era și el înger. Ovidiu și Lucia au fost frați, însă doar el a primit puterea la naștere. Am mai citit că el a fost comandantul armatei în război. Erau doar două pagini cu informații despre el, însă era mai mult decât suficient să-mi dau seama că a fost un om minunat. Pe ultima pagină era o poză cu el, mama, Darius și cu mine, poză făcută înainte de război.

Am mai răsfoit paginile până am găsit fișa mamei mele, era o pagină neagră și mi-a fost foarte greu să îi descifrez conținutul. Am aflat că în momentul în care se căsătorise cu Ovidiu a făcut-o pe ascuns, iar apoi l-a avut pe Darius și Ovidiu și-a lăsat toată puterea în mâinile fiului său. Dat fiind că barbații sunt cei ce transmit puterea din generație în generație, ei au norocul să-și refacă puterile...însă femeile nu. După un an m-au avut pe mine. La nașterea mea s-a produs un fel de "explozie", iar jumătate din puterile mamei le-am preluat eu. După 4 zile de la naștere arătam ca un copil de 6 luni datorită puterilor... După o lună alături de ai mei, mama a fost nevoită să mă ducă la mătușa mea, dar la despărțire mi-a dat și restul puterilor ei. A plecat la luptă ca o simplă muritoare, care și-a pierdut viața lovită de un fulger în încercarea de a-și apăra sufletul pereche.

Fără să vreau am început să plâng, am închis cartea și am așteptat parcă să se întâmple ceva... Și chiar s-a întâmplat, Darius a intrat în salon cu un pachet în mână.

- Hei, ce ai?

Îmi luă fața în mâini și mă sărută pe creștet.

- Am citit fișa mamei, i-am răspuns suspinând și apoi am încercat să ocolesc subiectul. Ce ai acolo?

- Haine pentru tine. Arăți deprimant! Ar trebui să te aranjezi pentru că în curând trebuie să ajungem la aeroport.

- Și de unde mi-ai știut mărimile?

- Ai fi surprinsă de câte știu...

- Mergeți undeva fără mine? Întrebă Alex somnoros.

- Mergem să o luăm pe Lavi de la aeroport. Tu cum mai ești?

- Parcă aș sta în patul ăsta de o veșnicie.

- Țta e avantajul nostru, gena noastră e făcută să suporte orice calamitate.

- Ai auzit, puștoaico?! Ești nemuritoare. Și Alex începu să râdă.

În drum spre aeroport, mă întrebam ce a vrut să spună cu asta fratele meu adevărat.

- Darius?

- Da, luly.

- Ai spus că noi putem suporta orice. Asta înseamnă că o zgârietură e un fleac, corect?

- Foarte corect, dar de ce întrebi?

- Mai ții minte când am ieșit a doua zi după ce ne-am întâlnit în club?

- Normal, de ce?

- Ai avut o zgârietură la bărbie și am presupus că te-ai tăiat când te-ai bărbierit, dar asta ar fi o prostie, așa-i?

- Corectă presupunere.

- Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

- Cred că aș putea, mai ales că acum ies multe lucruri la iveală. Mai ții minte când ți-am povestit de Trimișii Focului? Când am vorbit cu tine la telefon, ți-am spus de ceva sistem audio... Ei, a fost o minciună. A trebuit să mă întâlnesc cu Sebastian. Discuțiile nu au mers prea bine și am ajuns să ne lăsăm urme unul celuilalt. Opri mașina și se întoarse spre mine. Ei pot să ne facă rău, însă un om nu. De aceea am fost nevoit să îți aduc pază, pentru că nu mă pot împărți peste tot. Tipul ăsta e cel mai bun profesor pentru tine și e cel mai bun "gardian" pe care ți l-aș fi putut găsi.

- E tipul mai în vârstă?

- Dacă vrei tu, pot aranja să aibă el grijă de tine, dar mă gândeam mai degrabă la Thomas. Știi tu, tipul pe care îl visezi de ceva vreme.

- Ție chiar nu-ți scapă nimic...

- Nu, nu-mi scapă nimic! Nu dacă e în legătură cu tine. Mă luă de mână ca pe un copil de 5 ani și mă trase după el în mulțimea de la aeroport. La o distanță destul de mică, doi îngeri se apropiau de noi și mititica de Lavi era ascunsă după ei. Primul pe care l-am observat a fost bărbatul mai în vârstă. Era înalt, brunet, bine făcut, cu ochii căprui, îmbrăcat la costum, purtând după el o servietă și un geamantan. În spatele lui era Thomas. Cu un zâmbet larg și exact ca în vis, era perfect. Undeva, după, el o observasem pe Lavi, care rămăsese neschimbată.

Pe măsură ce ne apropiam de ei începeam să mă simt tot mai rău. Iar când am ajuns în fața lor, am leșinat, intrând într-un adânc și chinuitor somn...

Cristina Varga,
Clasa a XI-a F

Litera stacojie

de Nathaniel Hawthorne

Litera stacojie (cu titlul original *The Scarlet Letter*, apărut în 1850) este un roman scris de Nathaniel Hawthorne. Situat în decorul din Boston-ul puritan, în secolul al XVII-lea, redă povestea doamnei Hester Prynne, care naște un copil după ce a comis adulter și se chinuie să ducă o viață nouă, plină de regrete și demnitate. De-a lungul romanului, Hawthorne explorează teme privind ceea ce este legal, păcatul și sentimentul de vinovăție.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult la această carte a fost modul excepțional al lui Nathaniel Hawthorne de a se pune în pielea unei femei și de a transmite atât de bine sentimentele acesteia. Cu un străbunic care a judecat vrăjitoarele din Salem, Hawthorne a înfățișat foarte bine puterea societății americane pe vremea când primii puritani au ajuns pe continent.

Eroina acestei cărți este Hester Prynne, o femeie puternică, măritată cu un bărbat rece, care nu o iubește. Femeia emigrează în America, alături de alți puritani, soțul ei urmând să ajungă în scurt timp. Însă acesta nu mai ajunge, oamenii presupunând că a murit pe mare.

Singură, Hester se îndrăgostește de preotul Arthur Dimmesdale, cu care o are pe Pearl. Fiind judecată de societate, deoarece mai avea un bărbat și a început o relație cu un preot, Hester este umilită și obligată să poarte

pe piept un material roșu, simbol al pasiunii și păcatului, care reprezintă litera A, de la "adulter".

La un moment dat apare și soțul lui Hester, care, supărat la culme pe situație, își schimbă identitatea, încercând să rezolve singur problemele.

Cum se soluționează toată încurcătura și care este cursul pe care îl are fiecare personaj, trebuie să descoperiți voi citind poate unul dintre cele mai frumoase romane ale literaturii americane: *The Scarlet Letter* de Nathaniel Hawthorne.

Mureșan Tabita, cl. a XI-a F

Grafica: Dora Chiș, cls. a X-a D

Octavian Paler s-a mutat într-o stea

Născut la 2 iulie 1926 sub zodia racului, în comuna Lisa, din județul Brașov, a fost prozator, eseist, reputat jurnalist și editorialist, comentator al fenomenelor politice și culturale românești.

În ce privește activitatea publică, sunt de remarcat câteva aspecte :

□1964 corespondent

Agerpress la Roma

- 1965-1968 director general al Televiziunii Române
- 1972 a obținut Premiul Uniunii Scriitorilor
- 1976: Președinte al Consiliului Ziariștilor
- 1970-1983: Redactor-șef al cotidianului central România Liberă
- 1978 Premiul Academiei
- 1989 director onorific la „România Liberă”
- 1990-2007 editorialist la „România liberă” „Cotidianul”

După evenimentele din decembrie '89, fondează împreună cu Ana Blandiana, Gabriel Liiceanu ș.a. Grupul de Dialog Social, care se evidențiază prin pozițiile sale anticomuniste. Nu a scris nici măcar un singur cuvânt de laudă la adresa lui Ceaușescu în timpul regimului acestuia.

Rămâne un jurnalist și comentator apreciat. Participă la talk-show-uri, pe teme de politică, de moralitate, la diferite posturi de televiziune.

În ultimii ani de viață, devine un critic acerb al clasei politice românești. A realizat un film dedicat satului natal, Lisa. N-a vrut să conducă televiziunea, n-a dorit să capete funcții sau orice fel de ascensiune administrativă.

Dupa '89 i s-a propus să fie senator, președintele comisiei de cultură din senat, ambasador oriunde dorea dar a refuzat.

Era un om al monologului, un mizantrop. Bucuriile cele mai mari sunt legate de fiul lui, care i-a iertat multe și mai ales faptul ca tatăl i-a fost alături doar la probleme majore.

Activitatea literară a lui Octavian Paler reunește 18 titluri de cărți, dintre care cele mai cunoscute sunt:

- Umbra cuvintelor
- Viața pe un peron
- Deșertul pentru totdeauna
- Un om norocos
- Mitologii subiective
- Autoportret într-o oglindă spartă
- Rugați-vă să nu vă crească aripi
- Don Quijote în est

Introvertit până la capăt, sortit singurătății și măcinat de aceasta, defectele fac parte din caracterul/destinul său. Abia la bătrânețe a fost capabil de a vorbi deschis de eșecurile sale. A avut convingerea că ar fi putut fi mult mai mult decât este.

Nu a vrut să emigreze, deși a avut ocazia în repetate rânduri.

În materie de “meserie de a trăi” se simțea un veșnic amator, un personaj ambiguu mereu angoasat, încolțit de disperări.

3 momente din viață pe care le-ar schimba:

- 1954 în spital ar fi procedat altfel la moartea tatălui său
- ar refuza funcția de director la televiziune
- i-ar fi plăcut să fie la nunta părinților.

Biblioteca era pentru el centrul universului, cărțile ocupau locul central al existenței lui. Dar biblioteca mai însemna și fuga de durerea particulară a omului părăsit fără preaviz.

“Este pentru mine un decor obligatoriu. Dacă n-ar fi pereții căptușiți cu cărți, ar fi pustiu în casa asta, unde locuiesc singur, pentru că soția mea a murit, mi-ar fi foarte frig, teribil. Așa, îmi asigură o intimitate foarte agreabilă, cordială, mă relaxează”. afirma Paler.

Pentru el, căutarea febrilă de personalități-modele a însemnat în primul rând căutarea unor răspunsuri despre propriile anxietăți, singurătăți, inadaptații.

Albert Camus este primul care iese din memorie. La 30 de ani devenea pentru Octavian Paler, nu întâmplător prin “Străinul”, principalul reper axiologic.

„Am în bibliotecă tot ce a scris el și ceea ce s-a scris despre el”. Unamuno a fost un alt fel de descoperire. L-a fascinat cu analizele sale pertinente despre Don Quijote al lui Cervantes. A început el însuși să sufere de “donquijotism”, așa cum reiese din eseurile sau editorialele sale din ziare.

De aceea, deloc întâmplător, cărțile sale se bucură de un mare succes la public, la un anumit public: acela care își regăsește în volumele lui Octavian Paler nu neapărat răspunsuri, ci exact dubiile sau năzuințele proprii, formulate cu o ireproșabilă eleganță. A crezut în dreptate, cinste și loialitate și a avut un puternic sentiment al datoriei.

Pentru Paler libertatea însemna dreptul de a nu minți. Un om serios, dezamăgit de lumea prin care trece, era convins, îndeosebi în ultimii ani de viață, că nația română este în derivă pentru că celula ei morală s-a degradat.

Pesimismul lui era îndreptățit, totuși, într-o oarecare măsură. Intoleranța lui încăpățânată față de “formele

fără fond" și față de politicianismul românesc a fost, în esență, justă.

La emisiuni era punctual și elegant. Numit și „înțeleptul cetății”, de cele mai multe ori, dacă nu cumva întotdeauna, îmbrăca miezul gândurilor sale pe loc, cu o spontaneitate care nu era trădată nici măcar de camera de luat vederi și de transmisia live. Înainte de orice, făcea poezie, îi plăcea să se joace cu toate cuvintele care așteptau parcă să fie transformate în vers. Era un joc pe care-l accepta de la bun început, un joc pe care-l câștiga întotdeauna.

Provocarea de a face poezie în direct era pentru el rațiunea de a fi în acea emisiune. Știa atât de bine rostul cuvintelor, avea limba română atât de bine întipărită în sânge, încât orice improvizație venită din partea sa părea a fi fost gândită și lucrată cu mult înainte.

Octavian Paler, în ultimul interviu pentru Cotidianul afirma: „Nu mă tem de Dumnezeu, ci mă tem de absența lui”

În 2006, în ziua în care împlinea 80 de ani, Octavian Paler a acordat un interviu, răspunzând, fără să se supere, întrebărilor neconvenționale formulate de Eugen Istodor.

Locuia în apropierea unui McDonald's, dar nu a mâncat niciodată un hamburger, nu era dintre cei care cred că orice vine din America e bun.

Când în 1964 a fost trimis corespondent la Roma, a acceptat, învățând în două luni italiana. A plecat decis să facă jurnalism adevărat. A luat un interviu șefului Partidului Comunist din Italia, care anunța detașarea partidului de ruși, pe care l-a trimis la București.

În Biroul Executiv al Partidului Muncitoresc, interviul a explodat ca o bombă. Deși ar fi spus: „Dacă e așa bun, să-l punem director la televiziune!”. Propunerea a refuzat-o, până când a spus „da” cu greu.

Două țări a îndrăgit, una în care a fost, și una în care nu va mai ajunge niciodată: Italia și Spania.

Nu mai credea în aproape nimic, afară de valorile care stau la temelia ființei sale. Din nefericire, nu credea nici în viața de apoi.

Toate scrierile lui au o constantă, insistă pe aceeași căutare a sinelui prin „memoriile interioare” prin confesiuni și meditații cu chei de interpretare oferite cititorului merituos.

Dupa anul 2007, la 81 de ani, marcat de experiența infarctului, dezvoltă tema morții în „Deșertul pentru totdeauna”. Singur în camera de spital, așteptând coronarografia și apoi operația pe cord deschis, a constatat că e prima oară când și-a înțeles eșecurile, că până atunci n-a avut tăria de a recunoaște că destinul său a fost decis de defectele sale.

Modelul lui niciodată atins a fost tatăl lui, omul care îi ierta aproape orice, cel care citea până târziu, spre disperarea soției.

Era convins că omul are 3 vieți distincte: una publică, alta particulară și una secretă.

Prin viața secretă înțelegea nu ceea ce ascundem de

ceilalți, ci acea parte din noi asupra căreia nu avem control, cum ar fi obsesiile, fantezmele, visele, subconștientul și locul unde nu ne putem minți.

La aproape 81 de ani și până în ultima clipă a lucrat, a scris și s-a bucurat de viață. Spunea că a muri înseamna a te muta într-o stea. Paler n-a crezut niciodată, nici în succes, nici în literatură:

„Sunt lămurit asupra iluziilor generate de ele. Trebuie să te numești Shakespeare pentru a pune vreun preț pe posteritate. Pentru noi, ceilalți, e valabil desenul lui Goya unde un deget scheletic scrie în țărână "Nada". Adică, "Nimic".

Deși cărțile i se cumpărau de cititorii împătimiti, editorialele sale vindeau ziarele, emisiunile tv la care participa aveau rating de invidiat, foarte des se plângea de singurătate, despre care credea că e un naufragiu personal.

Dintre cei ce au vorbit elogios despre Octavian Paler îi amintim pe Nicolae Manolescu și Ion Cristoiu care afirmau:

"A fost un înțelept, cred că unul dintre ultimii autori contemporani de maxime, de învățătură, din România". Apreciatul gazetar a mărturisit că Octavian Paler l-a intimidat întotdeauna prin faptul că "făcea literatura vorbind". Rămâne în urma lui un gol fără egal".

Într-o lume și într-o vreme în care scara valorilor se mulează prea adesea după criteriile conjuncturale și efemere, prin scrierile sale și prin prezența sa în viața publică, a fost în ultimii ani ai vieții sale, un luptător singuratic și neobosit.

Timea Pop, cls. a XI-a E

Grafica: Dora Chiș, cls. a X-a D

FEȚELE TĂCERII

de Augustin Buzura

Încă din nuvelele de debut, se remarcă principalele constante ale prozei lui Buzura: problemele de conștiință, plonjonul în amintire, monologul, socialul. Primul roman, *Absenții* (1970), este bine primit de critică, premiat, apoi interzis după Tezele din iulie 1971 și trecut la Fondul Special al bibliotecilor, în 1988. Buzura își începea cu *Absenții* cariera de scriitor torturat de Cenzură. Va relata el însuși în *Tentația risipirii* (2003) interminabilele discuții și referate, mutilările textului, memoriile la "foruri", cum li se spunea în jargonul epocii, și, ca urmare a acestora, două edemuri cerebrale. Deși bine știute de contemporani, avataruri ca acestea (nu numai ale lui Buzura) nu i-au împiedicat pe unii să considere, oarecum a la légere, că libertățile pe care romancierii și le-au luat au fost îngăduite, așadar, "cu voie de la partid" sau, în termenii mai blânzi ai lui E. Negrici, tolerate. Alexandru George a exprimat, imprudent, o astfel de opinie. În realitate, ele au fost câștigate cu prețul unor extraordinare eforturi, uneori cu șansă, alteori cu abilitate, ce e drept, lucruri care nu mai pot fi înțelese la justa lor importanță de către noile generații. Întrebarea pe care ne-o punem este de ce *Absenții*, de exemplu, a avut o soartă vitregă, ce anume făcea din el o scriere primejdioasă? Romanul de debut al lui Buzura este un lung și pe alocuri sufocant monolog interior, când coerent, când

sincopat, al cărui flux târâște la grămadă imagini, percepții, stări, conversații, amintiri sau vise. Starea obișnuită a doctorului Bogdan, cercetător într-un institut oarecare, este una aflată între trezie și somn, pradă confuziei de senzații și de planuri, pe care o vom reîntâlni și la alte personaje din romanele următoare ale scriitorului. Fără a fi mediocru, din contra, Bogdan e un ratat, victimă a mediului medical corupt și ticăloșit. Mediu pe care îl vom reîntâlni, în *Orgolii*. Bogdan s-a resemnat să-i fie însușite de alții lucrările și nerecunoscute meritele. Se mulțumește a supraviețui într-o lume promiscuă moral și intelectual, lipsită de speranță, adică de viitor. Această lume este reversul aceleia din utopia comunistă. Totuși, Buzura nu atacă tema din unghi politic. Referirile la realitate sunt aluzive și numai expresia șarjată a unei stări de spirit proaste, dezabuzate, ne permite să le înțelegem încărcătura negativă. Contestarea nu e ideologică, ci viscerală la Bogdan. El ilustrează o categorie de inși marginali, nerealizați, cărora nu le cere nimeni (nici ei înșiși) socoteală. Conștiințe încețoșate, de silă ori de alcool, capabile mai curând de dispreț și de ură decât de autoanaliză. Recitit azi, *Absenții* ratează, din cauza supralicitării monologului interior, la modă în noul roman al Nataliei Sarraute ori al lui Robbe-Grillet, care i-au influențat pe atâția dintre scriitorii generației '60.

Cu *Fețele tăcerii* (1974), probabil cel mai solid și mai interesant roman al scriitorului, tematica și stilistica prozei lui Buzura pare a se stabili definitiv. *Fețele tăcerii* este un puternic roman social și, în mult mai mică măsură, psihologic, deși autorul persistă în a examina crize de conștiință, suflete măcinate de silă, handicapuri morale. Miezul romanului constă într-o anchetă jurnalistică, dar nu menită a fi dată publicității, ci solicitată în nume așa-zicând personal lui Dan Toma de socrul său, implicat într-un proces. Această împrejurare nu justifică obsesiile deontologice ale ziaristului, întinse pe prima sută de pagini. Lui Buzura îi displace să înceapă de-a dreptul. Frământările ziaristului amână inutil intrarea

în subiect. Procedeul este, mai departe, al punerii în oglindă: în trenul care-l duce spre localitatea unde, cu ani în urmă, se petrecuseră întâmplările, jurnalistul ascultă o primă versiune a lor, aceea a lui Gheorghe Radu, socrul său, fost activist de partid și președinte al CAP-ului local chiar de el înființat în 1953. Apoi, vizitându-l pe Carol Măgureanu, una dintre victimele colectivizării forțate, ia cunoștință de a doua versiune, evident diferită, dar nu neapărat faptic, ci ca perspectivă morală. Dan Toma e șocat de tragedia unei familii de țărani harnici și de ispravă care o reflectă pe aceea a dispariției înseși a clasei țărănești. Tema pătrunsese în romanul nostru cu volumul al doilea al *Moromeților*, fiind reluată mai apoi și de alți scriitori (Ion Lăncrănjan, Al. Ivăsiuc etc). Noutatea în *Fețele tăcerii* constă în claritatea opțiunii: a jurnalistului și, implicit, a autorului. Buzura este cel mai realist dintre toți. Față de brutalitatea represiunii, Carol Măgureanu n-are altă soluție, după ce frații mai mari fug în munți și sunt uciși, și după ce tatăl lor este arestat, decât să stea ascuns ani buni într-o pivniță, în spatele unui perete fals. Când iese, e un om bolnav iremediabil. Nicio justificare a represiunii nu mai poate fi, în aceste condiții, valabilă. Aceea bazată pe lege și necesitate istorică a lui Radu pare imorală când este confruntată cu suferințe ca acelea îndurate de Măgureni, transformați de activist în dușmani de clasă, sortiți inevitabil pieirii. Forța romanului lui Buzura constă în zurgăvirea nefardată a destinului unor nevinovați peste care trece tăvălugul istoriei. Câteva scene din *Fețele tăcerii* sunt de o cruzime înspăimântătoare, dar lipsite de orice aer senzațional: Stanca, iubita unuia dintre frații Măgureanu, pe care l-a urmat în munți, își împușcă copilul ca să nu cadă în mâinile Securității, dar nu mai are gloanțe pentru ea însăși, și e aruncată în închisoare; înconjurați de armată și în pericol să ardă de vii în șura unde se ascuseră, frații Măgureanu trag unul în altul, în aceeași clipă, singurele gloanțe care le mai rămăseseră.

Bianca Finta, cls. a XII-a D

ORGOLII

de Augustin Buzura

În "Orgolii" (1977), Augustin Buzura revine într-o oarecare măsură la formula epică din "Absentii", fără să părăsească propriu-zis realismul social (deschis spre cronică și studiul destinului) din "Fețele tăcerii". O concentrare și o fragmentare, acum, a reconstituirii istoriei, și reluarea, cu o documentație epică nouă, a unei vechi ecuații morale: relația dintre revoltă și valoarea individului.

Augustin Buzura este un excelent prozator moralist, și temele lui privilegiate sunt adevărul și rădăcinile erorii. Se apropie, prin aceasta, de alți prozatori contemporani, dar se diferențiază de ei prin decizia opțiunii și hotărârea de a merge până la capăt pe firul unei idei. Romanele sale, deosebite ca stil, se referă la aceeași epocă socială și au, în genere, în studiu aceleași probleme morale.

Profesorul Cristian este un Carol Măgureanu ajuns la lumină sau un doctor Bogdan cu o experiență mai dură în spate și în alt cerc al revoltei. "Orgolii" studiază mai metodic acest sentiment și grupează, totodată, în jurul unui destin (savantul chirurg Cristian), un număr suficient de documente de viață pentru a ne da seama de moravurile unei epoci. Orgoliul doctorului Cristian, este, desigur, orgoliul adevărului. Cancerul, a cărui etiologie vrea să o descopere, poate fi interpretat și ca o alegorie a răului social. Destinul profesorului este suma celor 118 eșecuri de a determina citostaticul, eșecul repetat și încăpățânarea (orgoliul) de a-l depăși. Alegoric sau nu, răul este adânc și afectează relațiile dintre indivizi, modifică traiectoria destinului, separă generațiile. Fiind vorba de mediul universitar și de lupta pentru putere (cu un obiectiv, totuși modest: obținerea investiturii de rector), romanul lui Buzura poate fi citit ca un roman de moravuri.

"Orgolii" este însă, înainte de orice, romanul unei conștiințe în luptă cu limitele științei. Și, pentru că Augustin Buzura este un prozator serios, el lărgiște sfera acestei idei în zona morală și face din drama doctorului Cristian o temă mai vastă de analiză a raporturilor dintre individ și mecanismul istoriei.

Schema narațiunii este simplă. Un om eminent în profesie și de o mare libertate de spirit suportă, pe nedrept, o detențiune. Eliberat, își găsește echilibrul în muncă, ambiția lui fiind să de-

scopere cauzalitatea și remediul unei boli grave. Reputat chirurg și cercetător, om de o anumită asprime morală, el rănește multe vanități și, reunite, vanitățile și incompetențele tind să-l îndepărteze din laborator și să-l compromită ca profesor. Constația îi vine din partea fiului, Andrei, tânăr inteligent, incapabil de a accepta compromisul și de a justifica eroarea.

Romanul devine original și substanțial când tema morală se deschide spre tema socială, cu alte cuvinte când orgoliul individual întâlnește obstacolul istoriei. În "Orgolii" este prezentat cazul unui intelectual care pune o pasiune egală în a descoperi adevărul în știință și în viața socială.

Tânăr, Cristian fusese un adversar al dictaturii fasciste și trecuse prin lagărul de la Târgu-Jiu. În anii socialismului este băgat la închisoare pentru că, respectând etica profesională, dăduse îngrijiri medicale unui necunoscut care se dovedește mai târziu a fi membrul unei bande de teroriști. Medicul își crease însă, prin comportamentul său inflexibil, mulți adversari, printre care unii în rândurile aparatului de represiune. Înfruntând pe unul, Varlaam, fost măcelar și boxer, acesta îi promite o sancțiune severă, și sancțiunea nu întârzie să vină.

Toate acestea le aflăm din mai multe confesiuni fragmentate, căci, potrivit modului sau de a scrie, Buzura nu relatează o singură istorie, ci mai multe, în interdependența și incoerenta lor. Procesul istoriei începe în carte în clipa în care, după mulți ani de la eveniment, re apare în viața profesorului Cristian un personaj care jucase un rol funest : Redman.

Redman, prieten cu Cristian, n-a ezitat să mistifice adevărul și să-și dea prietenul pe mâna lui Brainea și Varlaam, niște scelerați locali. Internarea numelui Redman în clinica profesorului Cristian redevine acest trecut dramatic, cu multe puncte obscure. Cristian vrea o confirmare a suspiciunii sale și o obține de la bătrânul său adversar, aflat acum într-o situație disperată. Însă adevărul nu este, nici după atâta vreme, limpede. Redman face mai multe confesiuni, și de fiecare dată spune alte lucruri. La rădăcina suferinței lui Cristian, ar fi, zice el față de Andrei, orgoliul nemăsurat al medicului și dorința lui barbară de ascensiune.

Mândria absurdă l-a dus în pușcărie și modul lui imposibil de a fi ca om social i-a agravat situația față de autorități. Redman, aflat între două forțe ce se respingeau (Cristian și Varlaam), a căutat să-și ajute prietenul, dar s-a izbit de încăpățânarea

lui și, neavând încotro, i-a sprijinit pe acuzatori. Fiul este pe punctul de a crede și-i contestă tatălui tocmai ceea ce acesta are mai pregnant: iubirea de adevăr. Tatăl relatează încă o dată faptele și, din ele, se vede că doctorul Cristian a trecut prin situațiile cele mai umilitoare și n-a cedat. Orgoliul a fost și a rămas libertatea lui interioară. Redman l-a denunțat ca să-i ia soția, pe Stela (mama lui Andrei), cu care fusese logodit mai înainte. Însă femeia s-a purtat cu demnitate și și-a așteptat soțul.

În "Orgolii" eșuează multe destine, și istoria este forma fragilă de care ele se agață. A reînvia trecutul este a prelungi sfârșitul. În niște substanțiale pagini finale, Cristian se gândește la eșecurile sale și la moarte, dar suma eșecurilor nu-i justifică gândul dispariției. Ce este foarte profund în romanul lui Buzura este meditația socială și morală. Fără finețea paradoxului, prozatorul spune lucruri fundamentale despre complicațiile lumii noastre. Propozițiile sale încete, nemuzicale, poartă ca niște camioane grele o mare încărcătură afectivă și dau roată unor idei grave.

Una dintre ele străbate și în titlul romanului: orgoliul ca premisă a adevărului. Adevărul trăiește în starea de revoltă a individului, iar revolta spirituală are nevoie, pentru a se dezvolta, de o democrație socială.

Ene Greta, cls. a XII-a D

Vânătoarea regală

de Dumitru Radu Popescu

Narațiunile lui D.R.Popescu se definesc prin spectaculoase răsturnări de perspectivă și propensiune spre mascaradă. În proza lui se remarcă prezența tragicului și a grotescului, a spectaculosului enorm, prin reprezentăție cu datini pitorești și stranii, venite din stadiul unei civilizații totemice. Conflictelor sunt acut tensionate, cu scene de o cruzime extremă, coexistând grotescul cu supranaturalul. Densitatea epică și varietatea de perspective asupra aceluiași fapt, alături de registrele stilistice diferite cu care se notează inflexiunile vorbirii autentice, sunt note definitorii ale artei lui D.R.Popescu.

Apărut în anul 1973, romanul *Vânătoarea regală*, o vastă anchetă asupra uneia dintre cele mai contradictorii epoci din istoria contemporană a României, al cincilea deceniu al sec. al XX-lea, de o agresivitate dusă până la absurd, un deceniu construit la modul unei arhitecturi medievale, e valoros prin aspra judecare a epocii din perspectiva unor severe principii etice. Ineditul universului și violența conflictelor, densitatea epică și senzaționalul situațiilor evidențiază fără menajamente esențele întotdeauna monstruoase.

Romanul a primit premiul Uniunii Scriitorilor în anul 1973. Ceea ce impresionează de la bun început în proza lui Dumitru Radu Popescu este, pe lângă multitudinea de bizareri comportamentale sau numai ale spațiului și detaliului, căutarea adevărului. E vorba desigur de adevărul „poveștii”, întotdeauna existând fapte de elucidat.

Romanul, a cărui acțiune se desfășoară în mediul rural și în mediul urban, în satul Pătârlagele, dar și în orașele Câmpuleț și Turnu-Vechi, în primele două decenii de după anul 1944, este, în întregime, o vastă anchetă a procurorului Tică Dunărințu.

Din suita de povestiri a diversilor martori cu privire la moartea învățătorului Horia Dunărințu, tatăl procurorului, se desprinde to-

tuși o linie narativă principală. În acea vreme, din porunca lui Galatioan, deținătorul puterii în acea regiune, se organizează, sub masca unor principii politice, o vastă campanie de exterminare a partenerilor politici care cutează să fie altceva decât niște supuși docili. Uneltele lui Galatioan, ucigașii, sunt spirite primare, inși care, în atmosfera apocaliptică, de surprare a structurilor rustice, atemporale, ies la suprafață din cine știe ce străfunduri primitive. Aceștia, o adevărată organizație secretă de călăi, nu numai că ucid, dar în crimele lor sunt de o înspăimântătoare răceală. Imaginația criminală a ucigașilor e formidabilă. Dușmanii sunt înecați în enorme buți de vin, sugrumați, lapidați, uciși cu bâta, cu briceagul, vânați cu haite de câini, îngropați în burțile cailor. Înainte de a-i ucide pe adversari, mercenarii lui Galatioan îi supun, din sadism, la cele mai neașteptate umilințe, silindu-i să-și ceară scuze în genunchi, să alerge nebuni prin păduri, urmăriți de haite de câini și de ucigași, să se urce înspăimântați în copaci, să privească neputincioși cum le sunt batjocorite nevestele. Pentru a complica enorm lucrurile, ucigașii, la rândul lor, sunt uciși de alte armate de călăi, procesul vendetelor luând amploare, violența devenind o psihoză colectivă.

Monstruozitatea acestei extraordinare vânători de oameni provine din faptul că organizatorii crimei nu sunt șefii vreunei organizații secrete, ci oficialii acelor locuri, vânătoarea aceasta fiind, prin urmare, oficial, regală. Oficialitatea, regalitatea acelei vremi e o regalitate sui-generis, căci faptele depășesc, prin cruzimea și insolitul lor, orice amintire istorică și orice convenție literară.

Vânătoarea regală, unul dintre romanele unui vast ciclu epic, o adevărată “saga” în care se mai includ romanele: *F*, *Cei doi din dreptul Tebei*, *O bere pentru calul meu* pune în mișcare peste 70 de personaje. Ele se grupează în trei categorii: călăii, victimele și anchetatorii.

Din prima categorie, grupată și aceasta în organizatorii crimei și executanți, fac parte: Galatioan, Moise, Circăreasa, Patriciu, Florentina Firulescu s.a. Din a doua categorie fac

parte victimele: Horia Dunărințu, Calagherovici, doctorul Dănilă, profesorul Ilie Manu. Anchetatorul este procurorul Tică Dunărințu.

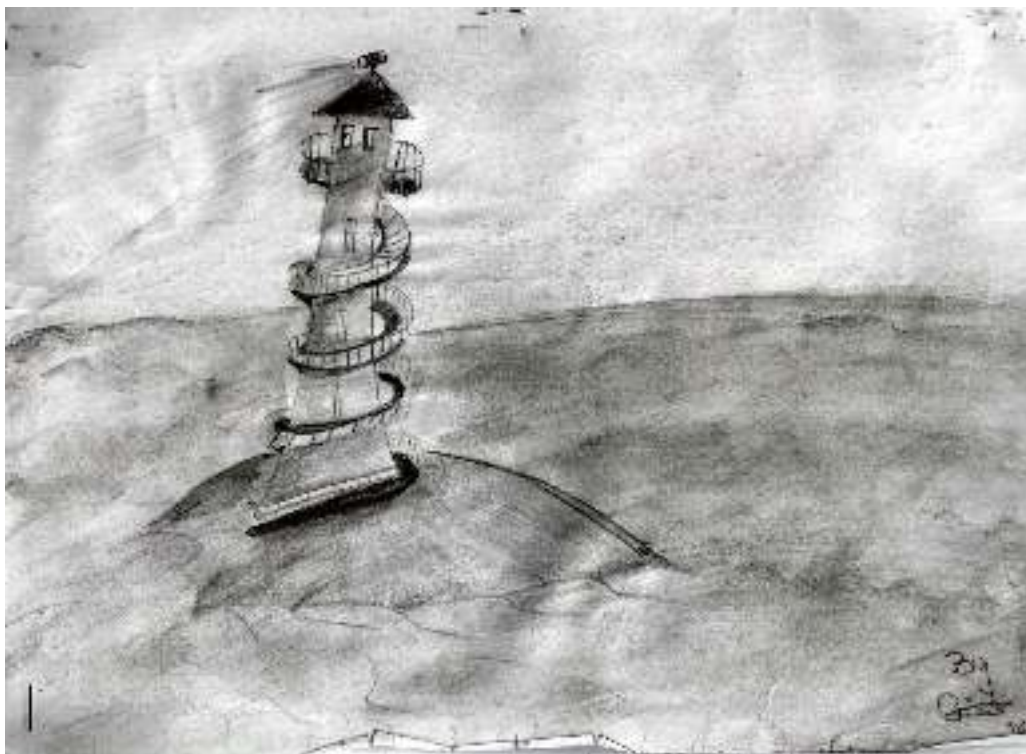
Horia Dunărințu, învățătorul din Pătârlagele, devenit inspector școlar, o victimă a lui Galatioan, e inteligent și cutezător, lucid și demn, adversar categoric al violenței, contestând comportamentul discreționar al noii elite politice. El trăiește drama celui a cărui demnitate și viață e strivită sub apăsarea spiritelor politice primare și agresive.

Tică Dunărințu, procurorul, fiul învățătorului, un fel de Oreste al epocii moderne, încearcă să-i pedepsească pe criminali, organizând o vastă anchetă și aflând astfel lucruri înspăimântătoare. Tragedia lui provine din imposibilitatea de a descoperi, în hățișul complicat al realității, adevărul asupra morții tatălui său.

Ilie Manu, o altă victimă a lui Galatioan, profesor la un liceu, se definește prin aspirația spre dreptate, sensibilitate, luciditate, demnitate, el refuzând “orice scaun” obținut prin schimbarea convingerilor. Profesorul Ilie Manu își înfruntă dușmanul fără a se teme de consecințe. Galatioan însă, înscenându-i un proces murdar, îl aruncă în pușcărie, unde profesorul moare, după care, prin intermediul unui om al său, îi subtilizează toată averea.

Romanul, un fel de Decameron, compus dintr-o suită de povestiri senzaționale, aparținând diverselor personaje ale romanului, ilustrează toate caracteristicile narațiunilor lui D. R. Popescu. Cartea se impune prin arta de a construi perspective epice suprapuse, în care tragicul coexistă cu grotescul, iar supranaturalul se convertește în ordinea realului.

Nagy Erika, cls. a XII-a D

Daniela Pasca, cls.a IX-a F

BISERICA REFORMATĂ DIN ACÂȘ

Biserica reformată din Acâș este cel mai valoros monument de arhitectură din județul Satu Mare și, deopotrivă, unul dintre cele mai frumoase monumente romanice din țară.

Biserica este construită în stil romanic, decorul acesteia fiind foarte simplu. Din mobilierul bisericii merită menționate băncile pictate cu motive florale, realizate în secolul al XVIII-lea, și orga, ce datează de la începutul secolului XX. Biserica are două clopote, realizate în 1742, respectiv 1924. Conform unei inscripții aflate în interiorul lăcașului de cult, acesta datează din 1175.

ISTORICUL BISERICII

În a doua jumătate a secolului XII-lea, neamul Akos a fondat aici o mănăstire benedictină, care avea să reprezinte un loc de veci comun, unde putea fi păstrată amintirea strămoșilor neamului.

Când familiile mai bogate care descindeau din neamul Ákos s-au stins, mănăstirea a început să decadă și s-a transformat în timp în biserică parohială.

De-a lungul a opt veacuri (1175-1975), lăcașul sfânt a suferit diferite schimbări. În anul 1241 edificiul a fost devastat de către tătari. A urmat apoi incendiul din anul 1642, și de abia peste 90 de ani, în 1732, credincioșii au refăcut acoperișul și turnurile, iar în acest interval slujbele au fost oficiate sub cerul liber.

În 1747 coiful vechi al turnului, lovit de

trăsnet, a fost înlocuit cu unul nou. Acesta a fost refăcut de către familia Tórók Janos, în cinstea cărora enoriașii au ridicat în curtea bisericii o piatră comemorativă.

Cutremurul din 1834 a afectat grav edificiul, renovarea având loc abia la începutul secolului XX.

Acoperișul vechi al turnului, realizat în formă de bulb de ceapă, din șindrilă, a fost înlocuit în timpul restaurării cu unul în formă de piramidă, din cărămidă.

În urma unor săpături arheologice, în curtea lăcașului s-a descoperit cimitirul și zidurile fostei capele.

LEGENDELE LOCALE

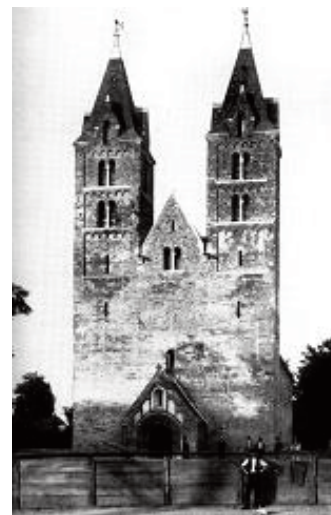
De numele acestei grandioase clădiri sunt legate o serie de legende, care circulă și în ziua de astăzi prin sat.

Cea mai interesantă și mai ciudată se referă la pereții bisericii, care au rămas netencuiți, orice încercare rămânând zadarnică, fiindcă tencuiala nu se prinde de pereți.

Potrivit legendei, călugării benedictini alungați din mănăstire sunt cei vinovați de căderea tencuiei. Se spune că reformații au ocupat mănăstirea când a avut loc reforma lui Martin Luther și i-au alungat pe călugări. Măhniți că au rămas fără mănăstire, aceștia i-au blestemat pe reformați să nu aibă parte de ea. Blestemele lor au adus multe necazuri bisericii, iar orice încercare de a fi tencuită a eșuat.

O altă legendă susține că aceasta nu a fost tencuită tocmai pentru a respecta regulile

arhitecturii romanice. Însă localnicii susțin că biserica a fost tencuită pe exterior, dar datorită renovărilor efectuate de-a lungul timpului, tencuiala a fost îndepărtată.

O altă întâmplare interesantă legată de tencuiala pereților se referă tot la un blestem. Mătușa mea, Balogh Julianna, care locuiește în comuna Acâș, mi-a dezvăluit povestea unui călugăr care s-a urcat în turnul bisericii pentru a pune la loc cocoșul care a căzut de pe turn. Însă, din nefericire, călugărul a căzut din turn și a decedat. Drept urmare, mama sa a blestemat biserica și -se spune - din cauza acestui blestem nu stă tencuiala pe pereți.

Altă serie de legende se referă la tunelul care ar exista în subsolul bisericii, tunel care duce până în Ungaria. Iar în perioada comu-

nistă, preotul Csernak Bela, care slujea atunci în biserică, a ajuns prin acest tunel în Ungaria, de unde aducea cărți religioase care erau interzise pe acea vreme la noi. Motiv pentru care acesta a fost dezbrăcat de hainele preoțești.

Tot o legendă susține că biserica ar mai fi fost legată printr-un tunel și de castelul din Arad. Acesta însă nu mai există, deoarece s-a surpat.

Iată câtă istorie amestecată cu legende și mister ne înconjoară! În concluzie, îndemn pe toată lumea să viziteze acest lăcaș sfânt, de mare valoare.

Henrieta Chifor, cls. a XI-a F

Bruxelles, moștenirea regală

Muzeul de arte frumoase din Bruxelles deține una din cele mai mari colecții de artă pornind din Evul Mediu până în contemporaneitate.

Istoria celui mai important muzeu de artă al Belgiei începe, ca și în alte cazuri, cu un împărat. Artă a putut fi expusă abia când austriecii au fost definitiv alungați din sudul Țărilor de Jos. În 1794, oficialii din suita lui Napoleon au confiscat colecția de obiecte religioase a Belgiei și au trimis la Luvru piesele cele mai importante. Dar pentru că era imposibil ca Luvru să adăpostească toată arta europeană adunată, în 1801, Napoleon a ordonat înființarea a 15 muzee departamentale, inclusiv la Bruxelles, drept pentru care 50 dintre operele de artă furate au fost înapoiate orașului, pentru prima lor expoziție publică. În anul 1815 după căderea lui Napoleon, și restul exponatelor s-au reîntors în Belgia. Muzeul a intrat în proprietatea municipalității, fiind patronat de regele Olandei, Wilhelm I. După apariția regatului independent al Belgiei în 1830, muzeul a fost redenumit Muzeul Regal de Pictură și sculptură al Belgiei.

O galerie legendară

Muzeul s-a bucurat în continuare de patronajul regal, iar colecțiile s-au extins cu repeziciune, rezultat al donațiilor și al achizițiilor. O nouă clădire a fost construită de Alphonse Balat și inaugurată în 1887, având dimensiuni cu adevărat regale, mai ales partea cunoscută drept Forumul, un foaier de 400 de metri pătrați, cu o galerie întinsă pe tot etajul, asigurând spațiu suficient vizitatorilor epocii, femei cu crinoline largi și bărbați în sofisticate uniforme de ceremonie. Încăperea putea găzdui și cele mai mari picturi neoclasice, iar astăzi adăpostește sculpturi de Rodin și Jef Lambeaux. Scara interioară duce la etajele superioare unde sunt adăpostite comori de artă ale școlilor olandeză, flamandă, germană,

franceză, spaniolă sau italiană.

Disponerea cronologică - și codată pe culori - a simezelor, în Muzeul de Artă Veche, este binevenită, altfel bogăția și calitatea exponatelor riscând să dăuneze imaginii de ansamblu.

Altfel, traseul albastru este rezervat secolelor al XV-lea și al XVI-lea, reprezentat prin operele lui Rogier van de Weyden și ale altor mulți anonimi care au pictat sfinți și legende. Îl găsim aici și pe Lucas Cranach cel Bătrân cu *Venus și Cupidon* și *Portretul doctorului J. Sheyring*. *Fecioara și Pruncul cu supa de lapte* a lui Gerard David reprezintă un detaliu cotidian din viața Sfintei Familii. Secolul al XVI-lea este marcat de operele pictorilor flamanzi, cum ar fi Quintin Massys și Joachim Beuckelaer. Aici sunt picturi de Pieter Breughel cel Bătrân, vibrând de viață, cum este *Recensământul la Bethlehem* sau *Dansul de nuntă*. Secolul al XVII-lea (traseul maro) îl onorează pe Peter Paul Rubens cu, printre altele, *Martiriul Sfântului Livinius*. Suntem mai departe conduși către școlile franceză și italiană ale secolului XVIII-lea, de opere semnate Philippe de Champaigne, Tiepolo, Guardi și Tintoretto.

Secolul al XIX-lea (traseul galben) debutează cu mare pompă cu *Moartea lui Marat*, de Jacques Louis David și impresionează prin forța compoziției și expresivitatea tușei. Aici, la granița modernismului, îi găsim și pe simbolisti, reprezentați prin pânze ca *Mângâieri* și *Sfinxul* de Fernand Khnopff. Picturilor impresioniste și post-impresioniste semnate de Gauguin, Vuillard și Matisse, li se adaugă operele lui James Ensor.

Paul Delvaux, René Magritte

Secolul al XIX-lea ne conduce în Muzeul de Artă Modernă, a cărui arhitectură dramatică înmărmurește vizitatorii. Cele șase etaje ale acestei clădiri noi, legată de Muzeul de Artă Veche, sunt atât de bine luminate, încât expozițiile par scăldate în lumina naturală. Vizitatorii sunt atrași mai întâi de noile achiziții, apoi către foviști al căror reprezentant de seamă, în Țările de Jos, este considerat Rik Wouters. Tot aici se află expresioniștii belgieni, prin picturile rigide ale lui Constant Permeke și Jan Brusselsman.

Suprarealiștii, reprezentați în Belgia prin Paul Delvaux și René Magritte sunt, de asemenea la mare cinste.

De altfel, colecția Magritte de la Bruxelles este cea mai mare din lume. *Imperiul Luminii*, *Insula Comorii* și *Arta Conversației* transportă vizitatorii într-o lume a fantasticului. Arta contemporană este reprezentată prin operele lui Alexander Calder, Donald Judd, cât și prin lepedea, invitând la meditație, *Utah Circle* a lui Richard Long. La subsol, găsim expuse lucrări reprezentând cele mai noi tendințe ale artei moderne. Camerele „scufundate” au un efect calmant asupra privitorului. Urcând înapoi la lumină, grădinile cu sculpturi invită vizitatorii la un răgaz de relaxare.

Boglarka Szucs, cls. a XII-a D

Luvrul rusesc

Ermitajul din Sct. Petersburg: gazda uneia dintre cele mai mari colecții se arată din lume

Țarul Petru I al Rusiei (Petru cel Mare) a ridicat un oraș în delta Nevei de la vărsarea acesteia în Baltica. Numele dat urbei a fost Sankt Petersburg după Sfântul Petru și, bineînțeles, după numele țarului însuși. Lucrările au început în anul 1703. Arhitectul italian Bartolomeo Rastrelli a proiectat clădirile oficiale ale noii reședințe imperiale, situată pe 44 de insule și străbătută de peste 60 de canale. Mii de condamnați la muncă silnică și-au pierdut viața în timpul lucrărilor. În centru se afla un ansamblu uriaș de palate, Palatul de Iarnă, unde țarii își petreceau perioada friguroasă a anului. Construcția a durat mult: proiectul lui Rastrelli n-a fost finalizat de abia sub domnie Ecaterinei a II-a cea Mare.

Ecaterina deținea o colecție de artă moștenită de la predecesorii ei și pe care a îmbogățit-o cu propriile achiziții. Colecția era adăpostită de o parte a palatului, cunoscută ca Micul Ermitaj și a crescut continuu. După un mare incendiu din anul 1837, țarul Nicolae I a încredințat arhitectului curții bavareze, Leo von Klenze, proiectantul clădirii Alte Pinakothek din München, renovarea completă a palatului. Lucrările s-au terminat în anul 1852 și țarul și-a deschis publicului colecția.

2.7 milioane de exponate

După Revoluția din Octombrie 1917, colecțiile au ajuns în proprietatea statului. Atât amplasarea lor în fostul palat imperial, cât și mărimea și importanța lor amintesc de Luvru.

Ermitajul deține acum circa 2,7 milioane de exponate, făcându-l unul dintre cele mai importante muzee din lume. Imensitatea lui creează o atmosferă unică. Spre deosebire de Luvru care a încetat să mai fie reședință regală cu mult timp înainte de Revoluția Franceză, Palatul de Iarnă a fost reședința imperială până în anul 1917. Ermitajul se extinde în inima Palatului de Iarnă care dezvăluie un lux copleșitor, mai ales că era în contrast șocant cu sărăcia generală a poporului. Printre aceste interioare splendide se numără scările interioare și sălile de primire a căror vizitare este inclusă în turul muzeului oferit turiștilor. În apropiere se află sălile care prezintă arta rusă. Cele-

lalte secțiuni expun artă italiană, spaniolă, flaman-do-olandeză, germană, franceză și engleză, începând cu Evul Mediu târziu și terminând cu secolul XX.

Sunt prezente antichități grecești și romane, obiecte orientale, preistorice și - o specialitate a muzeului - colecția de obiecte scitice. Sciții se remarcă prin bijuteriile lor din aur.

Acestea nu sunt singurele obiecte din metale prețioase din muzeu.

Sunt expuse bijuteriile lui Petru cel Mare precum și colecția sa de obiecte provenite din atelierul lui Carl Fabergé. Acest bijutier rus, de origine hughenotă, faimos și în Europa vestică, era un favorit al Curții țariste.

Ouăle de porțelan ale lui Fabergé

Instruit în atelierul lui Johann Melchior Dinglinger din Dresda, furnizor al lui August cel Puternic, Carl Fabergé și fratele său, Agathon au produs o colecție minunată.

Ouăle lor de Paști au devenit repede faimoase - piese bogat decorate din aur și email, care se pot deschide pentru a dezvălui minusculele și meticuloase lucruri figurine dinăuntru. Curtea țarului era principalul client pentru astfel de obiecte, iar familiei imperiale și curtenilor le făcea plăcere să le dăruiască.

În privința picturilor și sculpturilor, trebuie

spus că este greu de numit un mare artist care să nu fie reprezentat aici. Printre capodopere se numără Madona lui Simone Martini - probabil înfățișând-o pe Laura, cea idolatrizată în sonetele lui Petrarca -, una din cele mai cunoscute lucrări ale lui Leonardo da Vinci - Madona Litta - și androginul Cântăreț din lăută al lui Caravaggio din 1595. Muzeul deține o importantă colecție de opere de Rembrandt, El Greco și Goya, precum și cel mai mare număr de tablouri ale pictorului romantic de peisaje Caspar David Friedrich.

Arta modernă este găzduită de etajul al II-lea. Ca și la Muzeul Pușkin din Moscova, mulți dintre impresionistii și cubiștii de la Ermitaj provin dinainte de Revoluție: Ivan Morozov and Serghei Sciukin. Există câteva sculpturi de Rodin și multe lucrări de Paul Cézanne, Pablo Picasso și Henri Matisse. Sălile de aici sunt relativ mici. Înainte de 1985, astfel de tablouri erau mai degrabă ascunse decât expuse și etichetate. Numai după sfârșitul politicii culturale staliniste publicul a putut să aprecieze aceste lucrări.

Adamko Romina
Clasa a XII-a D

Moștenirea culturală mondială a Saxoniei

Galeria Vechilor Maeștri din Dresda deține numeroase lucrări de artă europeană.

Povestea orașului Dresda începe odată cu somptuoasa epocă a Barocului de Dresda, care include intrigile de la curtea regală, carnavalurile fantastice, continuă cu aparițiile strălucitoare de la operă și cu o viață artistică ce a dominat expresionismul, terminându-se cu infernul din februarie 1945, când orașul s-a prăbușit în propria cenușă.

Recent reconstruita biserică Frauenkirche acreditează Dresda ca pe unul dintre cele mai mari centre culturale europene. Muzeele sale exercită o atracție magnetică, în special pictura din Galeria Vechilor Maeștri care este strâns legată de fostul oraș regal saxon.

Ca în mai multe alte reședințe princiere, această colecție recunoscută în toată lumea a debutat ca un „cabinet de artă”, prin anul 1560, fiind adunate laolaltă picturi italiene și flamande, cât și piese de artizanat, exponate de istorie naturală, instrumente și curiozități. Electorul Saxoniei, August cel Puternic, rege al Poloniei, a intuit valoarea picturilor și a luat lucrările din cabinet, le-a inventariat în anul 1722, expunându-le apoi, în folosul Curții sale, într-o clădire dezafectată a grajdurilor regale.

Cu toate eforturile lui August cel Puternic, abia în timpul fiului său, August al III-lea, care a urcat pe tron în anul 1733, scena artistică din Dresda a dobândit o faimă mondială. August al III-lea a achiziționat lucrări cu adevărat valoroase. În anul 1741, el a cumpărat 268 de picturi din colecția Wallestein, incluzând tabloul *Codoașa* al lui Jan Vermeer, pentru ca, puțin mai târziu, să achiziționeze un număr mare de lucrări de la galeria imperială din Praga. Alte sute de picturi excepționale aparținând ducelui Francesco al III-lea au fost aduse de la Modena la Dresda, alăturându-se colecției, printre care lucrări de Correggio, Velazquez și Tizian. August al III-lea și-a încu-

nunat colecția cu o piesă de altar, de la biserica San Sisto din Piacenza. Aceasta este *Madona Sixtină* a lui Rafael, una dintre cele mai faimoase picturi din lume.

Planurile lui Gottfried Semper

Izbucnirea Războiului de Șapte Ani (1756-1763) și problemele economice au stopat înflorirea „Florenței de pe Elba”. Abia o sută de ani mai târziu viața artistică s-a revigorat și a fost construit prestigiosul muzeu.

Inițial se avusese în vedere un alt amplasament, dar directorul Școlii de Arhitectură din Dresda, Gottfried Semper, a proiectat un palat în stil neo-renascentist, care urma să închidă careul din jurul Theaterplatz. Lucrările au început în 1847, dar pentru că Semper fusese implicat în demonstrațiile în favoarea democratizării, el a trebuit să părăsească orașul după revolta din mai 1849, urmărit fiind de poliție. Cu toate acestea, clădirea a fost continuată, practic după planurile sale, și a fost inaugurată în 1855. În anul 1931, Galeria Vechilor Maeștri și Galeria Noilor Maeștri au devenit entități separate.

Următorii ani au fost negri pentru lumea artistică din Dresda. În anul 1937, numeroase lucrări, mai ales dintre cele expresioniste, au fost ridicate de către naziști și distruse ca fiind decadente. Apoi, deși majoritatea exponatelor au fost duse la loc sigur din cauza raidurilor aeriene tot mai dese, aproape 200 de lucrări au fost totuși distruse în bombardamente. Galeria Sempera a fost și ea grav afectată.

În anul 1945, rușii au luat o parte considerabilă a colecției și au dus-o la Moscova, Leningrad și Kiev. În 1955, printr-un act ceremonios, conducerea sovietică a înmânat unei delegații guvernamentale germane 1240 de picturi. În anul 1956, Galeria Semper a fost redeschisă. În 1960, întreaga clădire a fost restaurată, iar orașul a redevenit un fel de avanpost al artei italiene, având în vedere că mai mult de două cincimi dintre lucrări sunt semnate de artiști italieni.

Canaletto superstar

Alături de *Madona Sixtină* a lui Rafael, departamentul de artă din secolul al XVI-lea deține și o pictură ale cărei echilibru și prospețime fac din ea un exemplu de vârf al Renașterii târzii. *Venus dormind* a lui Giorgione, care a inspirat mulți alți artiști, aparține acelei perioade. În cazul picturilor din secolul al XVIII-lea, Canaletto este, fără îndoială, superstarul din Dresda, deoarece pictorul venețian a creat vederi ale orașului și împrejurimilor sale, pictate cu o acuratețe aproape fotografică.

Galeria Vechilor Maeștri deține, de asemenea, o adevărată comoară a Barocului flamand, incluzând 19 tablouri de Peter Paul Rubens. Un alt punct de atracție al colecției este constituit de lucrările olandeze, printre care și cele ale lui Rembrandt.

Dat fiind faptul că în anul 1853 a devenit po-

sibilă achiziționarea proprietăților regelui ceh francez, Ludovic Filip, vizitatorii pot acum admira o uluitoare varietate de pictori spanioli, El Greco, Murillo și Ribera, de exemplu. Totodată, strălucesc și reprezentanții artei germane, prin Durer, Holbein sau Cranach.

Galeria din Dresda oferă și o superbă colecție de pasteluri, printre care se află și *Fată aducând ciocolata* a lui Jean-Etienne Liotard, care este încântătoare. Oricine și-ar dori să fie servit cu cacao de o tânără domnișoară cu mină serioasă. Din fericire, Galeria are și o cafenea cu terasa care dă spre sud. De aici, privirea cuprinde Theaterplatz, o altă notabilă operă de artă a orașului.

Toth Krisztina, clasa a XII-a D

Nisipurile mișcătoare ale Erg-ului Vestic

În arșița cumplită dune uriașe în formă de semilună își croiesc imperceptibil drum peste vaste zone ale Saharei, ca un ocean de nisip auriu care se întinde până la orizont.

Nisipurile pustii mișcătoare ale Marelui Erg Vestic au fost descrise ca „un tărâm de o frumusețe inutilă și unică” de către scriitorul de origine algeriană Albert Camus, pentru care acest peisaj sterp și sumbru înseamnă acasă. Aici, vântul neobosit biciuiește nisipul creând forme fantastice și distrugându-le apoi în câteva zile. Soarele deșertului face din această regiune una dintre cele mai fierbinți și mai uscate zone de pe Pământ, cu temperaturi ce pot ajunge până la 38°C. Iar temperatura arzătoare a nisipului face aerul să pâlpâie, estompând contururile peisajului și derutând vederea. În plus, efectul dezorientării, datorat unei mări de dune identice, cu pante netede și creste ascuțite care se deplasează permanent spre linia orizontului, îl vlăguiește și pe cel mai lucid observator.

Pentru majoritatea oamenilor, cuvântul „deșert” evocă imaginea unor dune de nisip aurii ce se unduiesc ușor pe kilometri întregi. De fapt, mai puțin de un sfert din Sahara, cel mai mare deșert din lume, are un asemenea peisaj; 80% este alcătuit din monotone câmpii de pietriș, podișuri stâncoase sterpe, vârfuri muntoase aride și întinderi de sare care produc miraje.

Stratul de nisip de la suprafața Erg-ului este supus capriciilor vântului. Acolo unde acesta suflă constant dintr-o singură direcție, nisipul e adunat în movile de până la 120 m înălțime, alcătuiind familiarele dune în formă de semilună. Acolo unde aerul circulă haotic, unde vârtejurile schimbă permanent direcția vântului, dunele se adună într-o rețea complexă de forme. În unele zone, ele alcătuiesc mari creste paralele, separate de șanțuri adânci; în altele, curenții de convecție stivuiesc și sculptează nisipul, creând movile imense și piramide impunătoare.

Aceste regiuni stranii sunt bogate în legende. Nomazii povestesc despre strigăte înfricoșătoare ce străpung bezna nopții și despre siluete care au fost văzute furișându-se în întuneric. Dar și mai înspăimântătoare este realitatea violentelor furtuni de nisip de aici, când vântul năvălește peste Erg cu

furie, lăsând în urmă imenși nori de nisip. Un călător britanic din secolul XIX, Sir Samuel White Baker, a descris începutul unei astfel de furtuni: „Am văzut cum se apropie, aparent dinspre sud-vest, un lanț solid de uriași munți cafenii, sus, în văzduh. Atât de rapidă a fost apropierea acestui fenomen neobișnuit, încât în câteva minute ne-am cufundat în beznă... Am încercat să ne vedem mâinile din fața ochilor noștri și n-am deslușit nici un contur.” Alți martori au descris pereți de nisip de 480 km lățime, care se deplasau cu 48 km/h, și circula povești despre caravane întregi dispărute fără urmă în timpul furtunilor de nisip. Deși nisipul cel mai greu și mai dens nu se ridică mult peste nivelul suprafeței terenului, firele mai fine și praful pot fi împinse până la 1,6 km înălțime, acoperind soarele în locurile îndepărtate de miezul furtunii. Praful saharian poate fi de asemenea purtat de vânt pe distanțe mari. După o furtună foarte puternică din Algeria, în 1947, câteva piscuri înzăpezite din Alpii elvețieni au fost colorate în roz de praful roșu saharian. Nisipurile Marelui Erg Vestic nu au fost aduse de vânt dintr-un loc îndepărtat, cum se credea odinioară, și nici nu sunt reziduurile unei străvechi mări sahariene de mult secate. Înainte ca ultima mare glaciațiune să-și slăbească puterea asupra continentelor nordice, acum circa 10.000 de ani, Sahara era o zonă mult mai rece, traversată de o rețea extinsă de râuri. Când pătura de gheață de peste Europa a început să se topească, curenții de aer umed din Atlantic s-au deplasat din Africa spre Europa. Râurile Saharei - acum dominate de vânturi fierbinți și uscate - s-au evaporat. Fără umiditatea care lega solurile, terenul s-a prăbușit, pierzându-și fertilitatea, până ce, treptat, pământul roditor a devenit o mare steapă de nisipuri mișcătoare. Astăzi, doar nomazii tuaregi mai străbat vastele întinderi ale deșertului Sahara, dar și ei vor fi probabil în curând forțați atât de forțele naturii, cât și de schimbările legislative să renunțe pentru totdeauna la modul lor de viață tradițional.

Boroș Ciprian, cls. a XII-a D

Peșterile miraculoase de la Frasassi

În 1971, o echipă de speologi care explora zona din jurul defileului Frasassi din Ancona, Italia, a făcut una dintre cele mai palpabile descoperiri speologice din acest secol. Ei au dat peste un splendid labirint de peșteri și pasaje subterane, care se desfășura pe o distanță de 13 km sub munții Apenini.

Înarmați doar cu o torță pentru a se putea descurca prin complicatul sistem speologic, membrii echipei au înaintat prin apa până la genunchi a unor lacuri cristaline, între maluri de noroi, privind uluiți stalactitele ce se înălțau ca o pădure de coloane de cristal în jurul lor. Pătrunzând mai adânc în atmosfera umedă și înghețată a ceea ce s-a dovedit a fi o vastă rețea de peșteri, au început să apară fantastici piloni ce păreau de marmură și perdele delicate de rocă înghețată, create de milioane de ani de eroziune.

Șerpuind pe o distanță de aproape 3,2 km între pereți abrupti de stâncă, defileul Frasassi a fost săpat de torenții rapizi ai râului Sentino, un afluent al râului Esino, care curge din Apenini, din nord-est, spre Marea Adriatică. Pereții abrupti de calcar ai defileului sunt străpuși de guri de peșteri, una dintre ele - Il Santuario della Grotta, Peștera Sanctuar - adăpostind o capelă din secolul al XI, Santa Maria del Frasassi, și o biserică octogonală, construită la cererea papei Leon XII în 1828. Odată cu descoperirea uluitoarei lumi subterane cunoscută acum sub denumirea de Peșterile Frasassi, acest colț al Anconei a devenit celebru în întreaga lume.

Dealurile care înconjoară defileul sunt tipice

pentru peisajul carstic. Peșterile legate între ele, râuri care dispar și șuvoaie subterane șerpuitoare sunt tipice pentru asemenea peisaje. Complexul Frasasi este alcătuit din mai multe sisteme de peșteri, cea mai mare fiind *La Grotta Grande del Vento*, Marea Peșteră a Vântului: o sală de mărimea unei catedrale. În centru se afla Prăpastia Ancona, ale cărei întunecimi catifelate coboară până în adâncimi încă necercetate.

Lângă prăpastie se înalță *Il Gigante*, o enormă coloană de calcar cu o suprafață adânc crestată. În fata Uriașului se afla *La cascada del Niagara* o perdea de calcar care cade ca o cascadă. Înfațișarea sa evoca tunetul asurzitor și torentul neîncetat de apă ale puternicei cascade al cărei nume îl poartă. Și mai adânc în acest complex de peșteri se află *La Sala delle Candeline*, spectaculoasa Sală a Lumânărilor. Aici, pardoseala este presărată cu stalagmite albe strălucitoare, care ies din suprafața unui lac de mică adâncime ca niște lumânări pâlpâitoare, înconjurate la bază de "cupe" albe, a căror frumusețe este accentuată de o iluminare fastuoasă.

Peșterile sunt în primul rând cunoscute pentru importanța lor geologică și frumusețea lor eterică, dar habitatul lor specific întreține și o faună variată. Avantaje ambientale precum temperatură constantă și umiditatea mare sunt contracarate de dezavantaje precum întunericul și hrana puțină, dar viermii lași și miriapozii prosperă în asemenea condiții de mediu, ca și salamandrele oarbe de peșteră și langustele. Liliicii sunt locuitorii cei mai prolifici, care dorm ziua atârnați în *La Grotta delle Nottole*, Peștera Liliecilor, iar noaptea ies să se hrănească.

Darius Lazar, cls. a XII-a D

Rwenzori: Munții Lunii

În ultima lui expediție în Africa, în 1888, ziaristul și exploratorul anglo-american Henry Stanley poposise pe țărmul umed și cețos din sud-vestul lacului Albert, când a văzut o priveliște uluitoare. În timp ce ceața se risipea spre sud-est, a apărut “un nor cu o formă ciudată, colorat într-un argintiu neasemuit, care a căpătat dimensiunile și asemănarea unui imens munte acoperit cu zăpadă”.

Stanley auzise de Munții Lunii, din care matematicianul și geograful grec Ptolemeu (90-168 d.Cr.) susținea că izvorăște Nilul. Se spunea că ei ar fi fost legați de un lanț îndepărtat de munți, denumit Rwenzori. În timp ce urmărea cum se risipea ceața, Stanley a realizat că nu era mirajul unui munte, ci “materia solidă a unui munte adevărat, cu piscul acoperit de zăpadă... Atunci mi-am dat seama că acesta trebuie să fie Rwenzori”.

În 1906, o expediție italiană, condusă de ducele de Abruzzi, a alcătuit primele hărți ale munților. Rwenzori alcătuiesc o creastă cu o lungime de 120 km de la nord-est la sud-vest, de-a lungul graniței Zair-Uganda. Deși lanțul se afla la doar 40 km nord de Ecuator, vârfurile sale sunt permanent acoperite de zăpadă din cauza altitudinii.

Nouă dintre piscurile sale au peste 4877 m, cel mai înalt, Muntele Margherita, atingând 5109 m. Spre deosebire de alți munți din estul Africii, precum Kilimanjaro și Kenya, Rwenzori nu sunt vulcanici. Stâncile de granit au fost împinse în sus, în urmă cu circa 2 milioane de ani, când mișcările de pământ titanice au produs prăbușiri și fisuri masive, având ca rezultat

aparitia Riftului African din apropiere.

Intr-un dialect african local, cuvântul Rwenzori înseamnă “aducător de ploaie” - denumire adecvată, de vreme ce munții influențează vremea pe o zonă întinsă. Curenții de aer din vest

care trec peste pădurile tropicale aburinde din bazinul fluviului Congo acumulează vapori de apă. Ei sunt împinși în sus de lanțul Rwenzori și se condensează la mare altitudine, provocând ploaie și cristale de gheață. De aceea, piscurile sunt aproape permanent acoperite de nori.

Ploaia spală sedimentele și resturile, ducându-le în văi și în dealurile de la poalele munților Rwenzori. Pe terenul mlăștinos de aici, trestia și ierburile pe care le pasc elefanții și bivoliile ating 2 m înălțime. Mai sus de circa 2000 m altitudine, pășunile cedează locul pădurilor luxuriante, care găzduiește o mare varietate de animale, de la pisicile sălbatice Leptailurus serval la cameleonul cu trei coarne. Multe specii de păsări frecventează aceste altitudini - șoparlari, gărlițe, diverse păsări cântătoare și minusculele păsări-muscă.

Peste 3350 m nu se mai aude ciripit de pasăre și animale sunt puține, dar plantele sunt spectaculoase. Mai multe specii, precum cruciulița și lichenii, care sunt pitice în climă temperată, ajung la dimensiuni uriașe la această altitudine. Atmosfera științifico-fantastică creată de aceste plante monstruoase se potrivește cu denumirea legendară a lanțului Rwenzori, “Munții Lunii”. Ptolemeu s-a apropiat de adevăr când a afirmat că Nilul izvorăște din acești munți misterioși. Apa topită din ghețarii de lângă pisc și precipitațiile abundente se scurg în râul Semliki, unul dintre cursurile principale ale Nilului Alb.

Darius Lazar, cls. a XII-a D

Uluru: sanctuar de pe vremea viselor

O bucată uriașă de gresie din mijlocul deșertului australian este învăluită în mister și legendă. Acest loc cu semnificație spirituală, cu cicatrici produse de eroziune, care au fiecare înțeles pentru proprietarii săi aborigeni, își exercită puterea asupra imaginației miilor de vizitatori.

În timp ce soarele își răspândește razele zorilor peste cer, Uluru începe să se lumineze. Schimbându-și culoarea din negru în mov intens, uriașul monolit devine treptat mai clar. Când îl lovesc primele raze de soare, din piatră țâșnește o explozie de nuanțe de roșu și roz care se urmăresc reciproc pe suprafața sa cu o viteză uluitoare. Umbrele se retrag din fisuri până când întreaga stâncă este scaldată în lumina de zi a deșertului. Schimbările de culoare continuă pe tot parcursul zilei și până seara parcurg tot spectrul, de la nuanțe de roșu auriu și roz, la rubiniu, roșu aprins și mov.

La fel ca opera din Sydney, Uluru a devenit simbolul Australiei. Dar, spre deosebire de construcția făcută de om, stânca reprezintă trecutul îndepărtat al țării, când aborigenii erau singurii locuitori. Uluru este denumirea aborigenă și acum oficială. Mai este cunoscută denumirea engleză, Ayes Rock, care datează din 1873, când exploratorul William Gosse a văzut-o și i-a dat numele lui Sir Henry Ayers, premierul Australiei de Sud, care răspundea de guvernarea întinsului Northern Territory.

Stânca, vizibilă de la 100 de km, îl impresionează la prima vedere pe vizitator prin felul brusc în care se ridică din câmpie. Apoi uimește prin masivitatea ei. Cu o înălțime de 348 m și o circumferință de 9,5 km la bază, Uluru este deseori menționat ca fiind cel mai mare monolit din lume. Dar el este de fapt doar vârful unui munte în cea mai mare parte scufundat până la adâncimea estimată de 6 km sub nivelul solului. Acum circa 550 milioane de ani, stânca făcea parte din fundul oceanului care ocupa centrul Australiei. Apoi oceanele s-au retras și deplasările și ridicările treptate ale scoarței Pământului au împins stânca pe o latură.

Stânca este alcătuită din arcoză, un tip de gresie roșie care conține mari cantități de feldspat. Sunt prezenți, de asemenea, diverși oxizi de fier. Această compoziție explică schimbările de culoare care se petrec pe măsură ce noaptea cedează locul zorilor, zorile lumini de zi și lumina de zi- amurgului. Mulți oameni vin la Uluru numai ca să observe efectele luminii în perioade diferite ale zilei și în diferite anotimpuri. Când plouă, stânca pare a avea un înveliș de argint lichid. Șanțurile de pe suprafața ei devin torente turbate și apa care cade în cascade pe laturile abrupte ale stâncii formează lacuri temporare pe suprafața deșertului din jur.

La o privire de aproape, stânca dezvăluie forme delicate, sculptate de ploaie și vânt. Ele sunt peșteri și

lacuri permanente, care sunt locuri sacre ale aborigenilor, dar și crăpături, crevase și strițiuni presupuse a fi forme animale sau umane.

Forțele naturii erodează stânca și cu alte rezultate vizibile. Alternanța de temperaturi scăzute și ridicate extreme, caracteristice deșertului, produc crăparea pietrelor, proces în care fragmente de rocă se desprind de suprafață și alunecă pe solul de dedesubt. Totuși, nu cad toate porțiunile desprinse: pe fața nordică a stâncii, o șiră de piatră uriașă, denumită Ngaltwata, se sprijină ca un imens contrafort de versantul arcuit abrupt.

Conform legendei aborigene, în perioada de creație lumea era un loc plat, până când ființele creatoare au început să călătorească de-a lungul și de-a latul ei și mișcările lor au format peisajul. Cărrile urmate de ființele creatoare se numesc *iwara*, și Uluru este un reper important pe aceste drumuri.

Povestea ființelor creatoare face parte din perioada Tjukurpa. La început, populația Mala -oamenii-iepuremarsupial (animale mici asemanatoare cangurilor) - s-a dus la Uluru pentru o ceremonie importantă a oamenilor. Barbarii au așezat un par ceremonial pe vârful stâncii, în timp ce femeile adunau hrană.

Mai târziu, au sosit membri populației Wintalka, din brusă, să-i invite pe Mala să ia parte la o altă ceremonie. Când cei din tribul Mala au refuzat, Wintalka s-au înfuriat atât de tare, încât, printr-o vrajă puternică, au creat un monstru cumplit cu înfățișare de câine, numit Kurpanz. Acesta a fost trimis la Uluru ca să întrerupă ceremonia Mala și după ce monstrul a ucis o parte din ei, ceilalți s-au refugiat cât mai departe în sud.

Pentru populația băștinașă Anaugu de astăzi, pământul e încă locuit de spiritele creatorilor ancestrali și dovezi ale acestor întâmplări pot fi găsite pretutindeni în jurul stâncii Uluru. Astfel, fiecare parte din Uluru are semnificații puternice pentru băștinași, care se consideră ocrotitori ai unui peisaj simbolic și sacru.

Boroș Ciprian, cls. a XII-a D

20 de ani de parteneriat Satu Mare-Valence

Vineri, 29 aprilie 2011, în colegiul nostru a avut loc Festivitatea de Premiere a câștigătorilor concursului de creație literară în limba franceză, „Le Printemps de l'écriture”- „Primăvara Scrisului”. În același timp s-au celebrat 20 de ani de parteneriat dintre colegiul sătmărean și un colegiu francez din Valence. În anul 1991 o delegație franceză constituită din profesori a sosit la Satu Mare pentru a propune colegilor români schimburi și parteneriate pentru realizarea unor proiecte vizând învățământul și educația. De atunci până în anul 2010 au avut loc schimburi de experiență între cele două licee, concretizate în vizite ale liceenilor sătmăreni în Franța, dar și ale celor din Franța în Satu Mare. În anul 2010 profesorii francezi au fondat la Valence Asociația „Trait d'Union Valence - Satu Mare”, asociație care își propune să realizeze schimburi școlare, culturale, sportive, economice și turistice.

În -
cepând cu anul 2000 reprezentanții liceelor Jules Algod și Camille Vernet ai Asociației Trait d'Union Valence-Satu Mare și ai Comitetului Drôme-Ardèche, dintre care îi menționăm pe Gilbert Descours, Claudine Perrier și Guy Allard, au înmănat an de an premiile laureaților concursului „Primăvara Scrisului”.

Iată lista premianților de la Colegiul Național „Ioan Slavici”, ediția 2011:

- Secțiunea poezie: premiul I - Dragoș Diana (clasa a IX-a); premiul II - Irimia Eleonora (clasa a X-a); premiul III - Trif Oana (clasa a XII-a).
- Secțiunea ese: premiul I - Bancoș Adelina (clasa a XI-a); premiul II - Șichet Paula (clasa a XII-a) și Kadar Evelyn (clasa a XI-a).
- Secțiunea povestire: premiul I - Pop Samira (clasa a XI-a).
- Secțiunea critică: premiul I - Bancoș Adelina (clasa a XI-a); premiul II - Pienariu Ana Marcela (clasa a XII-a).
- Secțiunea reportaj: premiul I - Trif Mihaela (clasa a XI-a); premiul II - Pop Florica (clasa a XII-a); premiul III - Trif Mihaela (clasa a XI-a).
- Secțiunea descriere portret: premiul I - Dobie Luminița (clasa a XI-a).

Catedra de limba franceză a CNIS a înmănat diplome de participare tuturor celor care s-au implicat în concurs și în organizare.

Premierea a fost urmată de un spectacol de muzică și poezie francofonă, foarte apreciat de oaspeții francezi și nu numai.

Manifestarea s-a încheiat într-o atmosfera cordială, prietenească, plină de speranțe pentru continuarea proiectului benefic atât cunoașterii reciproce a celor două națiuni europene cât și formării competențelor de exprimare în limba franceză și a profilului european al elevilor.

Prof. Laura Pereș

EVOCĂRI ȘI CONFESIUNI

Totul a început acum 20 de ani. Era în 1991. O delegație franceză sosea la Satu Mare pentru a propune colegilor români să inițieze împreună schimburi, proiecte, formări care să permită românilor să iasă din izolarea lor și să înceapă re-forma instituțiilor.

De atunci am scris sute de pagini. Am scris romanul unei aventuri intelectuale, romanul prieteniei, al solidarității, al libertății și de ce nu cel al dragostei dacă ne gândim la Stela și Robert.

Ne-ați inoculat dragostea pentru limba franceză, pentru francezi și Franța.

Timp de 20 de ani, profesori, funcționari, elevi au făcut stagii la Valence, elevii din orașul nostru participanți la concursul Primăvara scrisului au beneficiat de aprecierea dumneavoastră, le-ați citit creațiile, i-ați premiat motivându-i pentru învățarea limbii franceze pe care Anatole France o compară cu o femeie atât de frumoasă, atât de mândră, atât de modestă, atât de curajoasă, emoționantă, voluptoasă, castă, nobilă, familiară, nebunatică, înțeleaptă încât o iubești din toată inima și pe care nu ești tentat să o trădezi.

Noi, românii, îi vom fi mereu fideli pentru că limba franceză este imaginea spiritului francez și al celui universal și pentru că franceza și româna au o origine comună.

Printr-un lung periplu i-ați făcut pe elevii români să descopere comorile culturii și civilizației franceze: familia franceză, orașul Valence, Castelul Grignan, Palatul Papilor, Arenele din Nîmes, Cooperativa din Die, Montelimar- capitala nugatului, sportul acrobanch, la petanque și lista ar putea continua încă.

Toate aceste experiențe și întâlniri sunt de neuitat, ecurile lor răsună în inima noastră fără

încetare pentru că de 20 de ani, dragi prieteni, faceți parte din viața noastră, din universul nostru.

Nu ne rămâne decât să vă mulțumim că ați susținut acest schimb care ne-a îmbogățit și care a fost benefic învățării limbii franceze și a solidarității umane.

Să nu uităm să mulțumim instituțiilor și sponsorilor care au făcut posibilă această inițiativă: Primăria Satu Mare, Consiliul Județean Satu Mare, Colegiul Național „Ioan Slavici”, Informația zilei, Gazeta de Nord Vest, Centrul Cultural Francez, Biblioteca Franceză, Departamentul Francofoniei din Ministerul Afacerilor Externe din Franța, Comitetul Drôme-Ardèche de Susținere a României, firmelor din Franța și România.

Prof. Laura Pereș

În anul 2002 eram elevă la Colegiul Național «Mihai Eminescu» și îmi plăcea literatura și limba franceză. Îmi amintesc că, într-o zi, profesoara mea de franceză, doamna Luminița Maiorescu, a venit în sala noastră de clasă și ne-a spus câte ceva despre un concurs, Primăvara Scrisului, organizat de Colegiul Național «Ioan Slavici» în parteneriat cu câteva licee din Valence, Franța. M-am hotărât imediat să particip cu o poezie, fără să știu că premiul cel mare consta într-o excursie gratuită în Franța. Din fericire, am fost aleasă printre câștigătorii concursului și am plecat în Franța în anul următor, în 2003. Această experiență a fost una extrem de bogată pentru mine, elevul de atunci și profesorul de azi. Am învățat să comunic în limba franceză mult mai ușor și am câștigat prieteni. Chiar și în prezent mai păstrez strâns legătura cu doi prieteni pe care i-am cunoscut în anul 2003. Mai mult, trebuie să mărturisesc că, în decizia mea

de a deveni profesor de limba franceză, experiența de viață pe care am trăit-o datorită concursului Primăvara Scrisului a jucat un rol extrem de important.

Deci, pot să afirm că eu însămi sunt dovada vie că, an de an, acest parteneriat își atinge scopul, acela de a țese o pânză invizibilă între români și francezi, bazată pe colaborare, solidaritate și mai ales prietenie.

Prof. Ionela Racolța

Sunt încântată și în același timp emoționată cu ocazia acestei sărbători a creației, a inspirației și a libertății de a se exprima.

Azi profesor, altădată elev, trăiesc cu aceeași intensitate această decernare de premii. Poate emoția este și mai mare de această dată, deoarece rolurile s-au schimbat, nu mai sunt eu cea care compune, ci cea care pregătește și îndrumă elevii. Era mai simplu în postura de elev, lăsându-te purtat de imaginație.

Acum, de fiecare dată când corectez creațiile elevilor mei re trăiesc vârsta adolescenței, întrebându-mă ce aș scrie dacă aș fi elevă...

Uneori îmi este dificil să nu propun soluții și piste de reflecție elevilor mei și acest lucru este normal, deoarece când eram elevă, profesoarele mele făceau același lucru, oferindu-mi sprijinul necesar.

Am fost elevă în clasa doamnei Stela Moldovan, dar am studiat limba franceză și am fost îndrumată înspre creație de către două doamne profesoare: doamna Moldovan și doamna Pereș. Datorită lor am început să iubesc limba franceză și aș vrea să le mulțumesc pe această cale pentru tot sprijinul acordat și pentru buna formare la care au contribuit.

În 2002 am primit premii aici în România pentru creațiile mele literare, iar în 2003 am avut ocazia să vizitez Franța, să-mi îmbogățesc cunoștințele de limbă și civilizație.

A fost o experiență bogată, deoarece pe lângă călătoria și vizita în sine, am avut ocazia să cunosc limbă franceză vie, să socializez și să leg prietenii.

În concluzie, aș vrea să felicit toți elevii implicați și totodată profesorii care au reușit să-i facă să-și descopere spiritul creator. Mulțumesc tuturor și mult curaj în viitorul literar!

Prof. Adriana Lung

Câteva crâmpie din lucrările premiate...

Le regret suprême

Tu n'as qu'un cœur vide
 Et un rêve perdu dans la nuit
 Une pensée trop douce et un sourire oublié
 Un espoir déchiré dans des
 chuchotements
 Et une dernière caresse égarée dans la nuit
 C'est juste un rêve
 Juste une pensée...
 Tu n'espères qu'une consolation
 Et un baiser timide, oublié,
 Tu voudrais offrir des étreintes
 Mais le cœur est trop loin.
 Tu t'abandonnes de nouveau au vent
 Et espères qu'il ne soit qu'un cauchemar
 Mais...
 Tu as essayé de t'abstenir
 Et de cacher tes larmes
 De t'approcher aux pas petits
 De sentir ses lèvres...
 Quel dommage! Elle est devant toi
 Mais tu ne peux pas la toucher
 L'âme est trop loin
 Tu n'es qu'un rêve perdu dans le temps.
 Ferme tes yeux maintenant
 Et retourne à ton coin
 Où seulement tes rêves sont ta nourriture
 Et la caresse n'est qu'un écho.
 Chaque nuit perdue
 Tu retournes et la regardes
 Elle ne te voit pas
 Tu n'existes plus...
 Tu regretteras toujours le moment
 Quand tu as choisi de la quitter
 Tu rêveras de nouveau au matin
 Quand tu lui disais que tu l'aimes.

Dragoș Diana, cls. a IX-a G

L'empreinte des années-les Carpates

Vous regardez la carte et vous voyez une Roumanie trop petite par rapport à d'autres pays. La carte n'est pas en mesure de montrer aussi la richesse de la terre où nous habitons, il est juste un résumé pour les yeux du monde. Mais ceux qui vivent ici, dans le pays de l'edelweiss, connaissent et chérissent la grandeur de la terre roumaine.

Les Carpates grandes, douces et vieilles, vieilles comme le monde, se sont tenus debout au fil des années. Ils ont fermé dans leur paume la colline de l'ancienne dépression de Transylvanie, ils ont reçu dans leur ventre affamé des trésors qui n'ont pas de prix, d'or et d'argent. Ils pensaient que leur devoir consiste à faire un lieu où seul le cham-ois et le frère l'aigle peuvent atteindre, un lieu de conseils en temps de calamité, servant à rassembler les lutins, et où, peut-être, se retire le nain, le meunier du temps de contes. Donc la montagne de Moldoveanu est le porteur des parfums à partir du temps où les histoires ne sont pas des histoires, mais des mémoires.

Les Orientaux portent le sceau de Maramures, Rodna et Gutâi se dressent vertigineusement des plaines douces, où le blé mûrit en centaines de grains. Les forêts s'étirent, vertes et sans fin, en se miroitant dans les eaux de St. Anna, le lac dans les bras des montagnes. Les eaux moussent dans les tourbillons, et l'Olt se hâte de descendre vers le Danube. Le Mures prend la même direction, mais plus calme, avec plus de prudence. Et tous les deux se retrouvent dans la mère Danube qui chante beau, très beau, des chansons de jadis.

Trif Mihaela, cls. a XI-a E

Amour...

Si n'y avais pas l'amour, j'aurais peur de la vie, si tu n'existais pas, je t'inventerais parce que je sens le frisson de l'amour est l'elixir vital de la vie. Quand je pense à ta bouche, je me souviens du goût de la confiture de roses et des gouttes de la pluie se glissant sur mes lèvres sèches de soif. Je sais que tu es un bouton de rose caché dans la nuit de la vie, donc je t'arroserais continûment avec mon amour jusqu'à tu fleurisses merveilleusement et toutes tes épines vont tomber sous mes caresses brûlantes et puis, dans chaque nuit je te couvrirais

de baisers chaque pétale velouté, pour que tu ne flétrisses pas.

Tu te souviens la première fois où nous nous sommes vus, je t'ai dit « Comme d'une étincelle naît un accident ainsi d'un regard naît un amour ». Alors tu m'as souri et ton sourire a fondu tous les glaciers en laissant derrière, des lac pleins des sirènes, des trésors vifs, les frissions du premier amour.

Je ne veux pas que l'ennui apparaisse, je ne veux pas d'agonie après l'extase. Et quand, je partirai, « que tu ne pleures pas sur ma poitrine froide/ que tu n'aimeras plus jamais/ Le destin nous a changés toujours/ Que tu vives pleinement, au moins une fois.»

Tu es pour moi tout ce qu'il y a et qui n'existe pas, en même temps, tout ce que brille et embellit mon âme.» Tu vois le cendre qui s'échauffe» «tu vois petit a petit comment il déchoit/Un jour après, le soleil se couche ».

Bancoș Adelina Ioana, cls. a XI-a E

“Le récit d'une histoire”

Cette introspection adolescente procède de l'amour de la vie, mais surtout d'une belle et très humaine sagesse naissante. C'est comme une plainte, une morosité, un spleen, de la part d'une jeune fille au destin qui s'offre à elle, mais chargé de tant d'incertitudes émergentes qu'il conviendra d'admettre comme telles. L'irréversible sens de la vie.

La vie tumultueuse d'un adolescent ne semble pas du tout intéressante pour un adulte. Nous

vivons des drames, plus ou moins graves, chaque jour.

Je parlerai sur moi, non pas par arrogance, mais parce que j'aspire à mon auto-connaissance. Quelle histoire serait parfaite? Quel sujet choisir? J'ai une très bonne amie, qui m'a invitée à faire une promenade. Voila ce qu'elle m'a raconté: la réalité c'est qu'on n'a pas attendu mon arrivée dans le monde, dans ma famille. A l'âge de 5 ans maman m'a chassée; à 7 ans, mon frère aîné m'a frappé sans que personne y intervînt; à 14 ans mon père m'a violée; à 15 ans je l'ai connu, LUI. A l'occasion de mon anniversaire, je me suis offert le plus beau cadeau: quitter la maison, et j'ai vagabondé dans les rues. Cinq minutes avant d'arriver à la gare, j'ai constaté qu'un jeune homme, aux cheveux frisés, courait après moi.

- Toi, tu as laissé tomber ton argent à deux rues distance d'ici!

J'ai jeté un coup d'oeil sur mon pauvre portefeuille sale et j'ai dit: "merci beaucoup!" Et lui, en haletant, m'a dit: "C'est toi, mon destin!" Après lui avoir raconté quelle décision j'avais prise, il m'a emmenée chez lui et m'a offert une tasse de thé. Ses parents m'ont accueillie les bras ouverts, à ma grande surprise. Je me vis, brusquement, dans un foyer, à côté de trois âmes hospitalières, y compris, bien sûr, le chien de la famille....

Pop Samira, cls. a XI-a G

“L'adolescence”

L'adolescence est une période

Où l'on pense à l'avenir

Où l'on jouit de liberté

Où l'on a plus de maturité.

Une nouvelle vie se construit

Comme un rêve.

A l'adolescence on change de style

On est parfois triste, parfois heureux...

Irimia Eleonora, cls. a X-a B

Der Schüler am Morgen

Es ist Morgen, die Uhr startet den Alarm, dasselbe alte Geräusch, die vierte in diesem Jahr (die anderen sind auf „misteriöse“ Weise kaputtgegangen nachdem meine Eltern sie aus dem Fernsehen am Samstag bestellt hatten). Immer das gleiche: ich stehe auf, gehe mich wachen und gehe zum Bushaltestelle aber der schlimmste Teil meines Morgens ist die Gespräche, die ich auf dem Weg höre.

Die selben Leute, die selben Subjekte „war ich am Samstag Betrunken“; „Ach...Susie, ich liebe deine neuen Kleider“; „Aaa...hast du gehörtter hat das...Sie hat dies...gemacht“; „Fußball, Fußball, Fußball.“.Gott!!!Wie können manche Leute so dum sein? Aber dort am Rande der Dummheit, Hoffnung...Drei Jungs reden über die neuen Entwicklungen die sie an Discovery Sci gesehen hatten aber dann passiert es...Sie Beginnen über WOW zu reden und keiner: ich die, andere Leuten und Gott selbst können nicht mehr Verstehen was sie dort reden.

Dann kommt der Bus, ein altes rustiges „Monument“ von der Zeiten der Kommunisten, der irgendwie noch benutzbar ist. Es ist Kalt draußen aber im Bus ist es noch kälter und ich habe auch keine Lust heute in die Schule zu gehen, aber was sonst, ich kann so viel klagen wie ich will, es bringt ja nichts .

Die Leute steigen ein, der Bus startet und die Sonne beginnt zu scheinen. Die Atmosphäre im bus ist wie auf dem Friedhof, es ist still, Kalt und alle scheinen ihren Lebenslust verloren zu haben.

Der Weg hat nur 10 Minuten lang gedauert. Es scheint wie eine Ewigkeit bis der Bus ein- kommt und der Schultag beginnt...

Das ist ein Morgen eines gewöhnlichen Schülers.

Grimberg Ady, clasa a XI-a D

Ein bunter Sommer

Sommer 2010. Vieles ist in dieser Zeit passiert. Es begann mit "Samfest Rock", dann eine Reise in ganz Europa, ein Iron Maiden Konzert in Cluj, bis zu der ersten Ausgabe des Festivals "Ploppstock" Satu Mare. Aber ich beschloss, dass ich über dieses wunderbare Konzert in Cluj schreibe, wo ich das Glück hatte als Zuschauer anwesend zu sein.

Ich könnte nicht in das Iron Maiden Konzert gehen, wenn es eine Reihe von Ereignissen über den Sommer nicht vorgekommen wären. Ohne es zu merken, haben mich die Termine beeinflusst. Die oben genannten Dinge, in chronologischer Reihenfolge, begannen mit einer 2-wöchigen Reise durch Europa. Während dieser Reise konnte ich zu 55% des gesamten Geld, das ich mit mir nahm, sparen. Als ich zurückkam, hatte ich genug Geld beiseite gelegt. Dann fragte mich meinen Vater, ob ich nicht an ein Iron Maiden Konzert Lust hätte, mit dem Geld, das ich auf der Reise gespart hatte. Lange Zeit wollte ich in zwei Orten gehen: nach Cluj und in ein Rockkonzert von einer weltweit anerkannten Band. Ich habe natürlich akzeptiert, ohne lange zu denken.

Der Tag kam, als ich nach Cluj fahren musste. Dann fand ich heraus, und ich war angenehm überrascht, dass viele Freunde auch ins Konzert fahren. Wir sind mit dem Bus gefahren, wir waren viele aus meinem Freundeskreis, so langweilten wir uns unterwegs nicht. Wir kamen um 11 Uhr an, und weil es Sommer war, war unser erster Halt an einer Tankstelle, wo wir eine improvisierte "Dusche" gemacht hatten, und umgezogen haben.

Draußen waren 40 Grad Celsius. Der Eintritt in das Konzert begann um 5 Uhr. Bis dahin verloren wir die Zeit in Cluj und suchten wir überall den Schatten wegen der Hitze. Um 4 Uhr kamen wir an das Polus Center, wo das Konzert stattfand. Wir kamen früher an, um in den vorderen Reihen zu stehen. Mit etwas Glück haben wir Plätze in den ersten zwei Reihen vor der Bühne bekommen. Von nun an begann ich von der Hitze zu leiden, bis 8 Uhr, als es auf die

Bühne Cargo auftritt. Danach kam der legendäre Iron Maiden. Inzwischen versammelten sich über 40.000 Menschen, um das Konzert zu sehen. Als Maiden auf der Bühne war, explodierte die Menge in Applaus und Zurufe. Das Publikum war in Ekstase. Während des Konzerts war das Publikum riesig. Es zählten keine Müdigkeit, Hitze, oder die Ferne, alles war vergessen.

Nach dem Konzert, das zwei Stunden dauerte, wollten die Leute nicht nach Hause gehen. Ihnen war es kaum zu glauben, dass die Zeit so schnell verging. Alle waren unter dem Einfluss der Musik und lächelten, lachten, erzählten und fühlten sich sehr gut. Auf dem Weg zum Bahnhof um 12 Uhr nachts, haben unsere Füße schrecklich weh getan und meine Freunde konnten nicht lange laufen. Meine Beine waren so steif, dass ich keine Schmerzen spüren konnte.

10 vor allem aber das Konzert mit dem ganzen Geld wert. Von einer geplanten Reise gelang es mir eine weitere Reise zu machen, die ich mein ganzes Leben lang in meiner Erinnerung behalten werde.

Norbert Suranyi, clasa a XI-a C

Hundertwasserhaus

Friedrich Stowasser (1928-2000), besser bekannt als Friedensreich Hundertwasser war ein österreichischer Künstler und Multitalent. Seine künstlerischen Einflüsse in der Malerei und Bildhauerei setzte er auch in der Gestaltung mehrerer Gebäude um. Seine bunten Bilder waren durch weiche Naturformen und Spiralen geprägt.

Hundertwasser bezeichnete die gerade Linie als gottlos, da sie in der Natur nicht vorkommt. Deshalb forderte er in seinem "Verschimmelungsmanifest", dass die gerade Linie verboten werden sollte. Das von Friedensreich Hundertwasser gestaltete und von Architekt Joseph Krawina geplante Hundertwasserhaus ist eine Wohnhausanlage der Gemeinde Wien, die von 1983 bis 1986 erbaut wurde. Das bunte, ungewöhnliche Haus hat unebene Böden und ist üppig begrünt (250 Bäume und Sträucher).

Jede Wohnung hat einen unregelmäßigen individuellen Grundriss und eine eigene Grünfläche als Balkon, Terrasse oder Dachgarten. In dem Haus befinden sich 52 Wohnungen und 4 Geschäftslokale, 16 private und 3 gemeinschaftliche Dachterrassen. Der Innenhof spiegelt die Lebensphilosophie Hundertwassers wieder: fröhliche Farbigkeit, gerundete Formen. Der Kindergarten erhält eine Spielfläche auf dem begrünten Dach. Die Dächer erhalten eine mindestens 60 Zentimeter starke Humusschicht, damit auch Sträucher und Bäume hier Wurzeln schlagen können.

Das Hundertwasserhaus ist heute eines der meistbesuchten Gebäude in Österreich und zählt somit zu einem wichtigen Kulturgut dieses Landes.

Pop Mihaela, cls. a XI-a D

Das ist doch alles verkehrt

Wir hatten im Schulbuch eine Lektion über die Japaner. Es war interessant über dieses Volk etwas zu erfahren. Das war ein Vergleich der Gewohnheiten von Japaner mit den Gewohnheiten der Deutschen.

Die Japaner müssen nette Leute sein, aber sie machen vieles verkehrt: Ein japanisches Buch fängt hinten an, wo bei uns die Titelseite ist, ist bei ihm die letzte.

Den Regenschirm trägt man in Japan im geschlossenen Zustand an der Spitze und nicht am Griff.

Wenn man in ein fremdes japanisches Haus geht, zieht man die Schuhe aus, behält aber den Hut auf während wenn man in ein deutsches Haus geht, behält man die Schuhe an, setzt aber den Hut ab.

Besonders höflich ist es in Japan, wenn man beim Teetrinken oder Suppeessen laut schlürft. Man zeigt damit, dass es einem schmeckt. Aber besonders unhöflich ist es in Deutschland, wenn man beim Teetrinken oder Suppeessen laut schlürft.

Ist ein japanisches Ehepaar auf Reisen, bleibt die Frau ein paar Schritte hinter dem Mann und trägt meistens das Gepäck während wenn ein deutsches Ehepaar auf Reisen ist, gehen sie nebeneinander her, meistens trägt der Mann das Gepäck.

Im Japan Säuglinge werden von der Mutter auf dem Rücken getragen aber im Deutschland sie werden von der Mutter auf dem Arm getragen. Der Vorname der Japaner steht immer hinter dem Familiennamen während der Vorname der Deutschen steht immer vor dem Familiennamen.

Es tut uns sehr Leid im Moment wegen der schwierigen Situation, die sich in Japan befindet. Wir verfolgen immer gespannt die Nachrichten und wir können nur hoffen, dass alles schnell zurückstellen wird. Gott soll diese armen Leute nicht wergessen!

Vasile Diana, cls. a XI-a D

Naturkatastrophen in Japan

Ein sehr starkes Erdbeben ereignete sich an der nordöstlichen Küste von Japan.

Es gab eine zehn Meter hohe Flutwelle, die die Küste geschelgen hatte. Der Tsunami staubte Häuser und Autos ab. Tausende Menschen gingen auf die Straße in Tokio. Feuer und Rauchwolken stiegen über die Metropole.

Das Erdbeben mit 9 Grad hat mehr auf Skala Richter getokt Menschen in als das Erdbeben in die Stadt Kobe (im Osten des Landes) im Jahr 1995, die 6434 Menschen getötet hatte.

Die geschätzte Zahl der Toten ist über 10.000, nach verschiedenen Vertretern der Japaner.

Dieses Erdbeben hatte die schwerste Konsequenzen nach dem Kanto in 1923 (7,9 Grad auf Skala Richter), die zum Tode oder Verschwinden von 142.807 Menschen in Tokio und seiner Umgebung verursachte.

Eine Zahl von 123 Lander und Regionen, zusammen mit 23 internationale Organisationen haben das Außenminister geholfen. Die europische Agentur für die Atomischerheit aus Japan hat das Ereignis auf eine Skale zwischen 0 und 7 auf 4-5 geschätzt, was im Reaktor im Fukushima mach dem Unfall passierte.

Dieser Erdbeben hatte einen wichtigen Einfluss auf die japanische Wirtschaft, sagte der Sprechen der Regierung. Die Yeistorung war auf 100 Millionen Dollar geschätzt, cca 2% aus PIB.

Zima Octavian, cls. a XI-a C

Luna

O vedem în fiecare seară cu cer senin și ne veghează de sute de secole. Vorbim despre satelitul nostru natural, Luna. Însă sunt puțini cei care cunosc rolul și efectele pe care le are Luna asupra Pământului.

Luna este singurul satelit natural al Pământului. Numele de "Lună" se aplică uneori și sateliților altor planete din sistemul nostru solar. Vârsta Lunii este de aproximativ 4,60 miliarde de ani. Numele folosite în trecut includ Selena (la romani) și Artemis (la greci).

Luna are o rază medie de 1.737 km, de 4 ori mai mică decât a Pământului, și orbitează în jurul acestuia la o distanță medie de 384.403 km; pentru a ajunge pe Pământ lumina Lunii are nevoie de ceva mai mult decât o secundă. Viteza medie pe orbită este de 3.700 km/h. Atracția gravitațională la suprafața Lunii este de 6 ori mai slabă decât cea terestră.

Luna realizează o rotație în jurul Pământului în aproximativ 4 săptămâni, aceasta fiind luna pământescă (27 zile, 7 ore, 43 min și 11,6 sec). În acest interval fazele Lunii sunt: lună nouă, primul pătrar, lună plină, ultimul pătrar; ele se repetă în 29 zile 12 h 44 min 2,8 s (durată numită o lună lunară). Masa satelitului nostru este de $7,35 \times 10^{22}$ kg, de 81 de ori mai mică decât masa Pământului, densitatea medie este de 3.400 kg/m³, iar excentricitatea orbitală este de 0,0549.

Perioada de rotație a Lunii este egală cu cea de revoluție în jurul Pământului, astfel încât Luna ne arată mereu aceeași față. Mai exact însă, dacă se iau în considerare fluctuațiile orbitei lunare și posibilitatea de a observa acest satelit din diferite locații de pe Pământ, suprafața vizibilă este ceva mai mare decât jumătate, și anume de 59%.

Luna este al doilea obiect ceresc ca strălucire (magnitudine aparentă) după Soare. De asemenea, Luna și Soarele au aproximativ același diametru angular, lucru ce face posibile eclipsele solare totale.

Cum va arăta Pământul fără Lună?

Acum 4,6 miliarde de ani un obiect de mărimea planetei Marte s-a ciocnit cu Pământul, fapt ce avea să-i schimbe destinul. După impact, o parte din masa acestuia s-a desprins. În același timp, s-a inclinat și axa Pământului. Masa desprinsă a format un inel de praf și roci în jurul Pământului, iar cu timpul, materialul s-a strans într-o sferă formând Luna, singurul nostru satelit natural. Formarea Lunii din praf și rocile desprinse a durat aproximativ 10.000.000 de ani. S-a estimat că Luna era de

12 - 20 de ori mai aproape de Pământ decât se află în zilele noastre.

Pământul cu siguranță va arăta diferit fără Lună. Fără gravitația Lunii marea se vor diminua. Nu vor dispărea complet deoarece și Soarele are un efect destul de puternic. Unii biologiști spun că marea ar juca un rol important în evoluție. Zonele cu o oscilație periodică a nivelului mării sau oceanului au fost importante pentru apariția primelor forme de viață. Tot prin aceste marea, s-au creat zone ce întotdeauna erau umede, dar nu mereu acoperite cu apă. Lucru esențial pentru evoluția plantelor marine în cele terestre, și chiar a animalelor. Este posibil ca fără Lună viața să fi evoluat diferit.

Îndepărtarea Lunii de Pământ ar schimba și durata zilei. Zilele ar deveni mai lungi, iar cu cât aceasta se va îndepărta mai mult, cu atât efectul va fi mai puternic.

Luna face un cerc complet în jurul Pământului doar o dată pe lună, iar Pământul în 24 de ore, ceea ce face ca gravitația Lunii să creeze o fricțiune cauzând mișcări ale plăcilor tectonice și încetinirea mișcării de rotație a Pământului.

Care este cauza îndepărtării Lunii?

Toate astrele se îndepărtează unele de altele. Universul este în expansiune. O teorie, criticată însă de mulți oameni de știință, spune chiar că și Pământul este în expansiune. Studii recente au arătat că Luna se îndepărtează cu 3,8 cm pe an, iar viteza de rotație a Pământului scade cu 17 microsecunde. Privind în trecut, pe baza acestor rezultate, acum 900.000.000 de ani când Luna era mai aproape de Pământ, ziua dura 18 ore iar anul avea 481 de zile.

Această îndepărtare are ca efect încetinirea vitezei de rotație a planetei noastre. Rata de încetinire fiind de 2 secunde pe secol.

Luna se va îndepărta de Pământ până când cele două corpuri vor ajunge în rezonanță orbitală, lucru ce se va întâmpla peste 50 de miliarde de ani. Atunci, Pământul și Luna își vor arăta aceeași față și rotindu-se cu aceeași viteză. Însă până atunci, Soarele nostru se va sfârși, iar viața va dispărea de pe Pământ.

Deși s-ar crede că doar departarea lunii față de pământ este un factor de îngrijorare pentru noi, oamenii de știință ne-au arătat că și apropierea lunii poate cauza efecte negative asupra pământului și a omului. Super luna sau perigeu lunar constă în apropierea lunii de pământ, ultima super lună având loc în data de 19 Martie 2011. Efectele acestui fenomen influențează clima, mișcarea plăcilor tectonice, marea, precum și corpul uman. Unii specialiști consideră ca fenomenul de super lună aduce după sine și o sumedenie de catastrofe nat-

urale, teorie susținută de faptul că în fiecare an cu super lună au avut loc mai multe cutremure, erupții vulcanice, tsunami-uri și alte catastrofe naturale.

Ne-am obișnuit cu "ea" deasupra și am devenit pasivi la importanța pe care o are în cursul vieții noastre, însă luna este unul din factorii esențiali care mențin viața așa cum este pe pământ.

Buftea Ioan Narcis și
Ghișan Reszler Raul
Clasa a XII-a B

Omul total conectat

Internetul este o comoară de informații - atât pentru utilizator, cât și pentru ofertanții comerciali și autoritățile statului. În viitor, acesta va influența tot mai pregnant viața noastră de fiecare zi. Nimeni nu știe exact câte documente se află, în acest moment, la dispoziție pe Internet, ca să nu mai vorbim despre modul cum pot fi ele accesate. Nici cele mai bune motoare de căutare care scotocesc Internetul nu ating per total decât cel mult o treime dintre toate datele.

Specialiștii web apreciază că, în primăvara anului 2002, în toate serverele conectate la internet se afla inimaginabil număr de 1 000 de miliarde de documente puse la dispoziție pentru descărcare (download). Tendința este dublarea ritmului într-un an.

Clientul transparent

Chiar și această simplă cifră arată clar că este imposibil să ordonezi sistematic și să deschizi pentru orice potențial utilizator acest flux informațional pe orice temă imaginabilă.

Pe de altă parte, ofertanții comerciali folosesc cu o știință precisă informațiile pe care Internetul le furnizează liber, pentru a afla detalii despre utilizatorii paginilor. Căci, la fiecare vizitare a unei pagini web sau la descărcarea unui document, rămân urme care conțin informații prețioase: utilizatorul devine un client transparent. Un software sofisticat înregistrează fiecare clic, cât timp a stat clientul pe o pagină, prin ce legături a ajuns, în general, la această pagină și, desigur, ce produce comanda. În felul acesta se pot obține profilul exact al fiecărui utilizator al paginilor, ceea ce ajută atât la îmbunătățirea generală a publicității, cât și la posibilitatea personalizării întregii oferte.

Căci, odată ce întreprinzătorul a înțeles ce produse îl interesează pe client, el îi poate trimite întreaga ofertă ce ar putea fi pe placul lui. Urmasa: clientul nu mai trebuie să dea clic-uri pe mai

multe pagini care nu-l interesează pentru a găsi ceea ce caută. Căci există pericolul ca el să se plictisească și să treacă la alți ofertanți.

Schimbul de informații

Mai există însă și riscul că o să devenim tot mai "transparent" pentru firme. Firmele mari încep să schimbe între ele informații pentru a obține profilul cât mai exact și mai cuprinzător al utilizatorului. Întrebarea este: ce se întâmplă efectiv cu aceste date?

Asemenea informații îi interesează și pe utilizatorii din alte domenii. Organele de poliție și serviciile de informații navighează tot mai temeinic pe Internet, în căutarea de indicii, căci Internetul este și locul de întâlnire pentru extremiștii politici și pentru crime organizate.

Și, întrucât fiecare utilizator își lasă urma pe Internet, și succesele obținute în urmărire și investigații de către vânzătorii de delincvenți se tot acumulează. Problema este următoarea: cine a nimerit doar întâmplător pe o pagină suspectă intră în colimatorul urmăritorilor, iar datele sale vor rămâne înmagazinate în arhivele electronice.

De exemplu, de la începutul anului 2002, poliția din Bavaria folosește un program în care sunt cuprinse toate evenimentele, inclusiv datele personale ale tuturor celor implicați. Chiar și cei care sună pentru a se plânge de gălăgia de la petrecerea vecinilor sunt cuprinși în arhivele digitale și rămân înmagazinați acolo toată viața. Dacă, peste ani, ei mai nimeresc o dată în actele poliției, noul eveniment li se va adăuga profilului lor.

Aparate inteligente

Imaginea "cetățeanului transparent" este deja pe punctul de a deveni realitate. Internetul cucerește mereu noi domenii ale vieții noastre cotidiene. De multă vreme, producătorii de aparate de uz casnic au elaborat sisteme care permit acționarea via Internet, la plecarea de la serviciu, a cafeteriei sau a cuptorului, așa încât, ajuns acasă, nu mai e nevoie să întri direct în bucătărie. Frigiderul viitorului înregistrează cu precizie când se termină provizia de iaurt și comandă din timp completarea sortimentului preferat, la cel mai apropiat supermarket.

Privire în viitorul Internet

Încă de pe acum, mișcările omului pot fi introduse în computer. În viitor, această interfață le va deschide noi posibilități utilizatorilor de Internet.

Kirilă Florentina, cls. a XII-a D

Din cugetările marelui Will... (William Shakespeare)

„O, cât de frumoasă pare frumusețea când e înzestrată cu podoaba pe care i-o conferă adevărul”! („O, how much more doth beauty beauteous seem, by that sweet ornament which truth doth give!”)

(Sonetul LVI)

„Haina nu te face călugăr”. („All hoods make not monks”)

(Henrich al VIII-lea)

„Noi, bărbații, putem să spunem multe și multe să jurăm. În realitate, ceea ce arătam întrece ceea ce voim - așa cum dovedim, de altfel. Suntem mari în promisiuni, dar în iubire mici”.

(A douăsprezecea noapte)

„Pământul cel mai roditor este în același timp și cel mai propice buruienilor”. („Most subject is the fattest soil to weeds.”)

(Henrich al IV-lea)

„Nici chiar virtutea nu-i ferită de atacurile calomniei”.

(Hamlet)

„Calomnia este ca moștenitorul: de îndată ce s-a încuibat într-un loc, rămâne acolo pentru totdeauna”.

(Comedia eroilor)

„Sufletul face bogăția trupului. Așa cum soarele stălucește prin norii cei mai întunecați, cinstea iese la iveala prin cel mai sărac veșmânt”.

(Îmblanzirea scorpiei)

„Nu iubesc cei ce nu-și arată iubirea”.

(Doi domni din Verona)

„E atât de adevărat că iubirea e o nebunie, încât în orice ar vrea să facă unul, celălalt nu vede nimic rău”.

(Sonetul LVII)

„Îndrăgostiților le crește inima când îi privesc pe alți îndrăgostiți”.

(Cum vă place)

„Motivul iubirii n-are motive”. („Love’s reason is without reason.”)

(Cymbeline)

„Ce trist lucru este să privești fericirea prin ochii altuia!” („Oh, what a bitter thing it is to look into happiness through another man’s eyes!”)

(Cum vă place)

„Prietenia pe care nu o leagă înțelepciunea, lesne o dezleagă nebunia.”
(*Troilus și Cresida*)

„Nu există hotărâre decât în măsura în care aceasta se și execută, pentru că spunem adesea ceea ce rareori intenționăm să și facem.”
(*Henrich al VI-lea*)

„Fericiți sunt cei ce ascultă pe cei care îi critică și sunt în stare să se corijeze.”
(*Mult zgomot pentru nimic*)

„Căutați ca discreția să va conducă, gestul să corespundă vorbei, vorba gestului, luând seama să nu depășiți modestia naturii.”
(*Hamlet*)

„Nimic din câte există pe pământ nu este atât de rău încât să nu aducă pământului și un bine, și nici atât de bun încât, abătut fiind de la adevărata sa menire, sau abuzându-se de el, să nu se revolte și să nu se întoarcă împotriva firii sale.”
(*Romeo și Julieta*)

„Nu ne putem imagina cât de mult poate otrăvi o vorbă rea iubirea.” („One doth not know/ How much an ill word may empoison liking.”)
(*Mult zgomot pentru nimic*)

„Nu există moștenire mai prețioasă decât cinstea”.
(*Totu-i bine când se termină cu bine*)

„De ce să mai avem nevoie de prieteni dacă niciodată nu le cerem ajutorul? Ar fi cele mai inutile fapte în viață dacă niciodată nu i-am folosi, și s-ar asemui cu acele plăcute instrumente așezate în cutiile lor, care își păstrează sunetele pentru ele înșile”.
(*Timon din Atena*)

„Este cazul să înțelegem că, obținute prin procedee proaste, rezultatele nu pot fi niciodată bune”.
(*Richard al II-lea*)

„Cel ce și-a călcat o dată jurământul nu mai este vrednic de încredere.”
(*Henrich al VI-lea*)

„Viața pământească cea mai grea și mai respingătoare, pe care vârsta, boala, mizeria și închisoarea pot să o hărăzească unei ființe, este un paradis pe lângă teama ce-o avem de moarte.”
(*Măsură pentru măsură*)

„Ce capodoperă este omul! Cât e de nobil în gândire! Cât e de nesfârșit în însușiri, în formă, în mișcare, cât e de expresiv, de admirabil! În acțiune e ca un înger! În înțelegere e ca un zeu! E frumusețea lumii! Cel mai desăvârșit dintre animale!”
(*Hamlet*)

Sabrina Geri, cls. a XI-a F

Perle, perle, perle...de la mari și de la mici

- „ Povestirea este o specie literară în versuri, întinsă, prin care îi familiarizezi pe copii cu textul poveștii sau al basmului.”
- „ Alin iar s-a dus pe Apa Sâmbetei”.
- „Consecințele rezultate în urma...”
- „ Mergând din nou să zboare, vânătorul apare în peisaj împreună cu pușca și cu câinele său.”
- „Au ieșit șapte puișori îmbrăcați în fulgi de pene galbene”
- „ intemperiiile vremii...”
- „ Autorul folosește interjecția, narațiunea și creativitatea.”
- „Subiectul acestei povestiri pe parcursul întâmplărilor care au loc în lanul de grâu”
- „ În duminică se întâlnește cu o drumeție de personaje: Strâmbă- Lemne, Strâmbă - Piatră”
- „ S-au avântat în aventură”
- „ Personajul Lizuca este purtătorul și cuvântul autorului...”
- „Povestirea este un gen de opere literare întâlnită cu precădere în grădiniță”
- „Apa combinată cu băuturi alcoolice formează un produs nou pe piață”
- „ Principala caracteristică fundamentală...”
- „ În descrierea povestirii autorul folosește genul epic”
- „ Ionică se gândește să pună basca pe gura scorburii ca să nu poată ieși pupăza de acolo”
- „ Puiul” este destinat copiilor, deoarece puii sunt ca copiii.”
- „ Ca și particularități a speciei literare, autorul este cunoscut sub numele de marele povestitor”
- „ Harap- Alb a fost atacat de un urs care era tatăl său”
- „ sălășurile din grădina ursului...”
- „ Fiul craiului era un bildungroman”
- „ Semnificația finalului se dovedește în ultima parte”
- „Lui Ghiță i se împăienjneau picioarele când vedea bani”
- „ Nuvela e amplă și scurtă în același timp”
- „ Tema nuvelei este dorința lui Ghiță de a se îmbogăți neținând cont de consecințele nefaste care aveau să se întâmple la finalul nuvelei.
- „ expandarea eului individual...”
- „ otrăvează”
- „ Meșterul Manole e inspirat din balada populară Miorița”
- „ Alexandru Lăpușeanul este al doilea domnitor al Moldovei”
- „ dialectul astro- român”
- „ Tipătescu avea pile la telegraf”

Culese de prof. Florica Suci
de la teste, examene, concursuri

Bancurile noastre toate

Maria se întoarce de la magazin cu o pălărie nouă.

Către Ion:

- Mă loane, să vezi, mi-a zis vânzătoarea că pălăria asta mă face să par cu 10 ani mai tânără.

La care Ion:

- Și-atunci de ce nu ți-ai luat trei?

Vine Ion acasă de la oraș și zice către Maria, hotărât:

- Mărie, stinge lumina, trage perdelele și în pat iute.

- Mă loane, da' mai am de lucru.

- Dac-am zis, am zis!

Vede Maria că n-are încotro, se conformează. Se pune și Ion în pat, trage plapuma peste ei și zice:

- No, acum Mărie, să-ți arăt ce ceas cu fosfor mi-am cumpărat.

Maria îl strigă pe Ion:

- loane, hai în casă, că plouă!

- Lasă, stau afară, că plouă și aici!

Într-o seară, Ion și Mărie, după o ceartă înfocată, hotărăsc să nu-și mai vorbească. Se pun ei în pat, iar Ion, care trebuia să se trezească de dimineață îi scrie un bilețel Măriei: "Trezește-mă la ora 5". Dimineața, la ora 10, se trezește și Ion. Nervos nevoie mare, se uită în pat și găsește un alt bilet "Este ora 5. Trezește-te!"

Ioane, vaca ta fumează?

- No, da' cum să fumeze vaca?

- Atunci, mă, ți-o luat foc grajdul!

Ion:

- Tu Mărie, ai vrea să mergem cu o mașină mare, cu mulți cai putere, pe care nu trebuie să o conducem noi, fiindcă are și șofer?

Marie:

- Vai, loane, de când aștept acest moment!

Ion:

- Atunci hai repede că vine autobuzul!!!

De obicei nu citim niciodată instrucțiunile de pe cutiile cu produse...

Odată un om își cumpără o soluție pentru țânțari, seara se unge pe tot corpul și se culcă liniștit cu ferestra deschisă. A doua zi dimineață se trezește plin de umflături mușcat de țânțari peste tot, se pune să citească cu atenție instrucțiunile de pe sticlă. Acolo scria:

- Turnați 100 g de soluție într-o căldare de 10 kg și puneți-o undeva mai departe de dumneavoastră: Toți țânțarii au să se ducă acolo.

La aniversarea a 20 de ani de căsătorie, un om de etnie maghiară cheamă la el o familie de prieteni români. La începutul mesei, gazda ține un toast, încercând să vorbească românește cât mai corect:

- Aș vre se molțomesc lui Dumnezeu pentru cei doizeci ani petrecoți alături de soția me.

- Alături de soția mea, îl corectează prietenul român.

- Alături de soția te ...noma de 4 ani..

Doi polițiști mergeau pe stradă. La un moment dat văd un puști fumând și-l iau la întrebări:

- În ce clasa ești, mă?

- În clasa a 2-a.

Unul din ei începe să-l certe, la care celălalt îi spune:

- Ce-ai cu el? Tu în clasa a 2-a nu fuma!

- Ba da, dar eu aveam 18 ani !

Găinile astea sunt de la noi sau din străinătate? Întrebă un ardelean la piață.

- Dar de ce vă interesează? Vreți să le mâncați sau să le țineți de vorbă?

Examen de absolvire la Academia de Marină:

- Ce faci dacă în fața navei vine un uragan strașnic, chiar când ești aproape de țărm?

- Arunc imediat ancora, domnule comandant.

- Și dacă vine un alt uragan din spate?

- Arunc din nou ancora, domnule.

- Și dacă vine altul de la tribord?

- Ordon aruncarea ancorei...

- Și de unde ai atâtea ancore?

- Dar dv. de unde ați făcut rost de atâtea uragane?

La instrucția de front, plutonierul ordonă:

- Pluton, alinierea în front câte unul, pentru verificarea bocancilor ridicați piciorul drept!

Unul dintre soldați ridică, din greșeală, piciorul stâng, la care plutonierul, văzând și un bocanc stâng ridicat, strigă imediat:

- Bă, care ai ridicat amândouă picioarele?

Gheorghe își înmormântează soacra. Vine omul acasă și, când să deschidă poarta, îi pică o țigla în cap, la care Gheorghe, contrariat, zice:

- Deja ai ajuns?

Badea Gheorghe era la cosit iarba de pe marginea șanțului. Deodată trece o mașină cu viteză și calcă o găină care mergea pe stradă. Șoferul, speriat, oprește și încearcă să-și repare greșeala, plătindu-i omului găina.

Ridică de jos găina moartă și se duce spre badea Gheorghe, care privea nepăsător scena, și-i spune:

- Bade, e a matale găina asta?

Badea Gheorghe se uită insistent la găină și spune oarecum încurcat:

- No! Eu n-am găini așa late!

Judecătorul întreabă martorul la proces:

- La ce distanță v-ați aflat de locul accidentului?

- La 6 metri și 75 de centimetri.

- Și cum de știți așa de exact?

- Când am văzut accidentul, mi-am dat seama pe loc că voi fi întrebat la proces de vreun tâmpit și am măsurat..

Ce face un cal pe o pajiște cu canabis? Paște fericit!

Gabriel Lup, clasa a X-a D

Coraci
Răvan

Colectivul de redacție

Coordonator: prof. dr. Angela Negreanu

Redactori: prof. dr. Angela Negreanu
prof. Florica Suci

Tehnoredactori: Romeo Farcău, informatician
Viorica Bodea, bibliotecară